

2021-01

þÿ ÿ¹ ¼ μ Ä ± Á Á Å , ¼ - ã μ¹ Â Ä ¿ Å ™ É ¬
 þÿ š ± À ¿ ´ - ã Ä Á¹ ± ã Ä · ½ À ±¹ ´ μ⁻ ±⁰ ±
 þÿ À μ Á⁻ ¿ ´ ¿ Ä · Â ´¹ ±⁰ Å² - Á ½ · ã ® Â Ä
 þÿ (1 8 2 8 - 1 8 3 1)⁰ ±¹ ¿ ± ½ Ä⁻⁰ Ä Å À ¿
 þÿ ρ Í À ¿ Ä · Â μ À ¿ Ç ® Â

þÿ ρ ã μ Á μ ¼ -³⁰ » · Â , § Á Å ã ì ã Ä ¿ ¼ ¿ Â .

þÿ Á ì³ Á ± ¼ ¼ ± ™ ã Ä ¿ Á⁻ ± Â , £ Ç ¿ » ® · À¹ ã Ä · ¼ î ½ ¥³ μ⁻ ± Â , ± ½ μ À¹ ã Ä ® ¼¹ ¿ · μ ¬ À ¿ »

<http://hdl.handle.net/11728/11800>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

**ΣΧΟΛΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ, ΤΕΧΝΩΝ
ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ**

**«ΟΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ
ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ
ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΗΣ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΤΟΥ
(1828-1831) ΚΑΙ Ο ΑΝΤΙΚΤΥΠΟΣ ΣΤΟΝ ΤΥΠΟ
ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ»**

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Π. ΤΣΕΡΕΜΕΓΚΛΗΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2021

**ΣΧΟΛΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ, ΤΕΧΝΩΝ
ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ**

**«ΟΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ
ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ
ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΗΣ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΤΟΥ
(1828-1831) ΚΑΙ Ο ΑΝΤΙΚΤΥΠΟΣ ΣΤΟΝ ΤΥΠΟ
ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ»**

**Διατριβή η οποία υποβλήθηκε προς απόκτηση εξ αποστάσεως
μεταπτυχιακού τίτλου σπουδών στη Νεότερη και Σύγχρονη
Ιστορία στο Πανεπιστήμιο Νεάπολις**

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Π. ΤΣΕΡΕΜΕΓΚΛΗΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2021

Πνευματικά δικαιώματα

Copyright © Χρυσόστομος Π. Τσερεμέγκλης, 2021.

Με επιφύλαξη παντός δικαιώματος. All rights reserved.

Η έγκριση της διατριβής από το Πανεπιστημίου Νεάπολις δεν υποδηλώνει απαραίτητως και αποδοχή των απόψεων του συγγραφέα εκ μέρους του Πανεπιστημίου.

ΣΕΛΙΔΑ ΕΓΚΥΡΟΤΗΤΑΣ

Όνοματεπώνυμο Φοιτητή: Χρυσόστομος Π. Τσερεμέγκλης

Τίτλος Μεταπτυχιακής Διατριβής: «Οι μεταρρυθμίσεις του Ιωάννη Καποδίστρια στην παιδεία κατά την περίοδο της διακυβέρνησής του (1828-1831) και ο αντίκτυπος στον Τύπο της εποχής»

Η παρούσα Μεταπτυχιακή Διατριβή εκπονήθηκε στο πλαίσιο των σπουδών για απόκτηση εξ αποστάσεως μεταπτυχιακού τίτλου στο Πανεπιστήμιο Νεάπολις και εγκρίθηκε στις 17 Μαρτίου 2021 από τα μέλη της Εξεταστικής Επιτροπής.

Εξεταστική Επιτροπή:

Πρώτος επιβλέπων (Πανεπιστήμιο Νεάπολις): Κυριάκος Ιακωβίδης, Λέκτορας

Μέλος Εξεταστικής Επιτροπής: Αντώνης Κλάψης, Επίκουρος Καθηγητής

Μέλος Εξεταστικής Επιτροπής: Κατερίνα Παπαζαχαρία, Λέκτορας

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΔΗΛΩΣΗ

Ο Χρυσόστομος Τσερεμέγκλης, γνωρίζοντας τις συνέπειες της λογοκλοπής, δηλώνω υπεύθυνα ότι η παρούσα εργασία με τίτλο «Οι μεταρρυθμίσεις του Ιωάννη Καποδίστρια στην παιδεία κατά την περίοδο της διακυβέρνησής του (1828-1831) και ο αντίκτυπος στον Τύπο της εποχής», αποτελεί προϊόν αυστηρά προσωπικής εργασίας και όλες οι πηγές που έχω χρησιμοποιήσει, έχουν δηλωθεί κατάλληλα στις βιβλιογραφικές παραπομπές και αναφορές. Τα σημεία όπου έχω χρησιμοποιήσει ιδέες, κείμενο ή και πηγές άλλων συγγραφέων, αναφέρονται ευδιάκριτα στο κείμενο με την κατάλληλη παραπομπή και η σχετική αναφορά περιλαμβάνεται στο τμήμα των βιβλιογραφικών αναφορών με πλήρη περιγραφή.

Ο Δηλών

Χρυσόστομος Π. Τσερεμέγκλης

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Η επιστήμη της Νεότερης και Σύγχρονης Ιστορίας και ειδικότερα της Ιστορίας της Εκπαίδευσης αποτελεί αδιαμφισβήτητα ένα όχι μόνο ερευνητικό σταυροδρόμι, αλλά και μια πνευματική ενασχόληση που συνδυάζει την περιπετειώδη αναζήτηση και τη σύνθεση ιστορίας και εκπαίδευσης. Η παρούσα διπλωματική εργασία έχει ως θεματικό άξονα τις πολιτικές μεταρρυθμίσεις και τη γενικότερη εκπαιδευτική πολιτική του Ιωάννη Καποδίστρια κατά τη βραχύβια διακυβέρνησή του στην Ελλάδα. Στην εργασία αυτή η προσοχή στρέφεται κυρίως στην παρουσίαση της κατάστασης της εκπαίδευσης και πιο συγκεκριμένα των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων της Ελλάδας και των εκπαιδευτικών αρχών εκείνης της περιόδου και γίνονται συγκεκριμένες αναφορές στην περιοχή της Πάτρας, η οποία αποτέλεσε και εκείνη κομμάτι των περιφερειών με τις οποίες ασχολήθηκε ο Κυβερνήτης Ι. Καποδίστριας και έχει ιδιαίτερη αξία για μένα.

Ο δρόμος για την υλοποίηση των εκπαιδευτικών αυτών προγραμμάτων του Ι. Καποδίστρια και του γενικότερου μεταρρυθμιστικού του έργου δεν ήταν εύκολος, αλλά επίπονος και διαρκής. Η ιδιαίτερη ενασχόληση του πρώτου κυβερνήτη της Ελλάδας με την παιδεία και την εκπαίδευση από τα πρώτα κιόλας χρόνια της πολιτικής του καριέρας, έμελλε να προσδιορίσει τη μετέπειτα δραστηριότητά του πάνω στα εκπαιδευτικά ζητήματα της χώρας, η οποία μόλις άρχιζε να ξεπερνά τις πληγές του πολέμου και της Επανάστασης.

Ένα άλλο, επίσης, στοιχείο το οποίο διερευνάται σε αυτή την εργασία είναι και ο αντίκτυπος των μεταρρυθμιστικών αυτών κινήσεων στον Τύπο της εποχής ο οποίος δεν περιοριζόταν μόνο σε φιλικά διακείμενες εφημερίδες αλλά και σε φανερά αντικαποδιστριακές, οι οποίες, όπως ήταν φυσικό, υπέπιπταν σε αντιφάσεις σε σχέση με τις πρώτες και πολλές φορές παρουσίαζαν μια εντελώς διαφορετική όψη της πραγματικότητας όσον αφορά στη διακυβέρνηση του Ι. Καποδίστρια.

Για τη συγγραφή αυτής της Μεταπτυχιακής Διατριβής οφείλω πολλά στη μητέρα μου, καθώς μου παρείχε ηθική υποστήριξη και με παρότρυνε παρά τις αντικειμενικές δυσκολίες να συνεχίσω το έργο μου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ	1
ABSTRACT	3
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	5
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1: ΓΕΝΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ	8
1.1. Ίδρυση δημοσίων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων	8
1.1.1. Το Ορφανοτροφείον της Αίγινας	10
1.1.2. Πρότυπον Σχολείον	12
1.1.3. Κεντρικόν Σχολείον	13
1.1.4. Εκκλησιαστικόν Σχολείον του Πόρου	16
1.1.5. Γεωργικόν Σχολείον ή Πρότυπη Αγροτική Σχολή Τίρυνθας	17
1.1.6. Κεντρικόν Πολεμικόν Σχολείον ή Στρατιωτική Σχολή Ευελπίδων	18
1.1.7. Σχολεία εξωτερικού	18
1.1.8. Σχολεία θηλέων	19
1.2. Αλληλοδιδασκτική ή Λαγκαστριανή μέθοδος	20
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2: ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΕΠΙ Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ	22
2.1. Χριστιανισμός και ελληνική παιδεία	22
2.2. Περιεχόμενο και γλώσσα εκπαίδευσης	24
2.3. Διάφορα εκπαιδευτικά ζητήματα	25
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3: Η ΠΑΙΔΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΧΑΪΑ (ΠΑΤΡΑ) ΕΠΙ Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ (1828-1831)	28
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4: Ο ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ	32
4.1. Φίλοκυβερνητικός τύπος	33
4.2. Μη φίλοκυβερνητικός τύπος	36
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ	41

ΕΠΙΛΟΓΟΣ	43
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	44

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Με την παρούσα διπλωματική εργασία επιχειρείται μια ενδελεχής προσέγγιση των εκπαιδευτικών μεταρρυθμίσεων του Κυβερνήτη Ιωάννη Καποδίστρια κατά την περίοδο της κυβερνητικής του δραστηριότητας στην Ελλάδα και παράλληλα επιχειρείται μια σύνδεση με τον ευρύτερο απόηχο που είχαν αυτές οι πολιτικές κινήσεις στον Τύπο της εποχής. Είναι σαφές ότι το μεταρρυθμιστικό έργο του Ι. Καποδίστρια είναι τεράστιο, λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιαίτερες συνθήκες που βρήκε όταν κατέφτασε στην επαναστατημένη Ελλάδα, καθώς όχι μόνο τα μέσα ήταν πενιχρά αλλά και οι κοινωνικές συνθήκες ήταν εξαιρετικά ιδιόμορφες. Η ίδια η νοοτροπία του πρώην υπουργού του τσάρου της Ρωσίας ερχόταν πολλές φορές σε αντίθεση με τη νοοτροπία της ελληνικής κοινωνίας, γι' αυτό και ο Ι. Καποδίστριας εκτός από αρκετούς υποστηρικτές είχε αποκτήσει και πολλούς πολιτικούς αντιπάλους. Κάτι όμως που μπορούμε να ισχυριστούμε με ασφάλεια είναι ότι στον τομέα της εκπαίδευσης εκπόνησε ένα πολύ μεγάλο έργο και επένδυσε στη δημιουργία και τον εκσυγχρονισμό των εκπαιδευτικών θεσμών και στην καλλιέργεια μιας όσο το δυνατόν πιο ποιοτικής εκπαίδευσης. Δεν ήταν, λοιπόν, μόνο η ανέγερση πολλών εκπαιδευτικών ιδρυμάτων αυτό που πέτυχε ο Ι. Καποδίστριας. Η βάση και η σημασία που έδινε στην καταλληλότητα και στην καλλιέργεια των δασκάλων αλλά και η προσπάθειά του να συνδυάσει στο ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα θεσμούς, οι οποίοι προϋπήρχαν στην ελληνική κοινωνία, μη θέλοντας να διαταράξει την ήδη υπάρχουσα κατάσταση, είναι στοιχεία αξιοπρόσεκτα.

Η πληθώρα εκπαιδευτικών ιδρυμάτων δημοσίου χαρακτήρα από το *Ορφανοτροφείον* της Αίγινας μέχρι τοπικά αλληλοδιδασκτικά σχολεία σε χωριά και κωμοπόλεις, ακόμα και αν αυτά είχαν ελλείψεις και πολλές φορές συντηρούνταν και από το ιδιωτικό κεφάλαιο, αποτελεί επιτυχία για ένα κράτος νεοσύστατο και για πολλά χρόνια υποδουλωμένο. Το πρόγραμμα σπουδών βασισμένο στην αρχαία ελληνική γραμματεία, τα χριστιανικά ιδεώδη και τις ευρωπαϊκές ιδέες παρείχε μια στοιχειώδη μόρφωση, η οποία ήταν απαραίτητη για τη νεολαία του κράτους αφού μέχρι την έλευση του Κυβερνήτη εξέλειπε πλήρως. Η προσπάθεια, επίσης, του Ι. Καποδίστρια να ορίσει ένα συγκεκριμένο εκπαιδευτικό πλαίσιο, το οποίο θα απευθυνόταν σε όλη την ελληνική

επικράτεια είναι ένα εξίσου σημαντικό στοιχείο. Το ιδιαίτερο βάρος που δόθηκε στον τρόπο λειτουργίας των σχολείων, στα βραβεία που δίνονταν στους άριστους μαθητές και γενικότερα στην πορεία των μεγάλων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων φαίνεται από το γεγονός ότι ο ίδιος ο Ι. Καποδίστριας επισκεπτόταν και επιτηρούσε τα ιδρύματα αυτά και δεν ήταν λίγες οι φορές όπου ο ίδιος παρενέβαινε και στο εκπαιδευτικό έργο. Ο Κυβερνήτης, λοιπόν, συναισθανόμενος την τεράστια αξία της εκπαίδευσης, κάτι που πολλές φορές τον οδηγούσε να επιδεικνύει έναν υπερβάλλοντα ζήλο, επέβαλε στα αλληλοδιδασκτικά σχολεία της χώρας αυστηρά προγράμματα ακόμη και την περίοδο των διακοπών, των αργιών και των εορτών. Ενδεχομένως για κάποιους να είναι ένα αρνητικό στοιχείο, για εκείνον όμως σήμαινε πολλά, καθώς κάθε λεπτό της εκπαιδευτικής διαδικασίας ήταν σημαντικό.

Επιπροσθέτως, ιδιαίτερα σημαντική είναι η εκπαιδευτική δραστηριότητα στην περιοχή της Αχαΐας και συγκεκριμένα στην πόλη της Πάτρας, καθώς έχουμε την ανέγερση του πρώτου αλληλοδιδασκτικού σχολείου αρρένων, το οποίο αποτελεί και το πρώτο επίσημο δημόσιο σχολείο της Πάτρας. Ο Κυβερνήτης είχε φροντίσει να τοποθετήσει στις θέσεις των θεσμικών οργάνων δικούς του ανθρώπους, αλλά και ανθρώπους της αντιπολίτευσης. Όμως, δεν ήταν σπάνιο το φαινόμενο που ο τοπικός χαρακτήρας κάποιων περιοχών ξεπερνούσε το εκπαιδευτικό θεσμικό πλαίσιο που είχε θέσει. Έτσι, μέσα σε αυτό το κλίμα της ανάπτυξης, αλλά και των διαφωνιών, πολλές ήταν και οι φωνές που στηλίτευαν και αντιτάχθηκαν στο έργο του αλλά και στον τρόπο διακυβέρνησής του. Αυτές οι φωνές εκφράζονταν μέσω κάποιων εφημερίδων, οι οποίες παρά την λογοκρισία που είχαν δεχθεί, συνέχιζαν να κυκλοφορούν και να διασπείρουν αντικαποδιστριακές ιδεολογίες. Δεν είναι υπερβολικό, τέλος, να ισχυριστούμε ότι το αρνητικό κλίμα που καλλιεργήθηκε γύρω από το πρόσωπο του Ι. Καποδίστρια οδήγησε και στη δολοφονία του τον Σεπτέμβριο του 1831.

Λέξεις κλειδιά: Ιωάννης Καποδίστριας, εκπαίδευση, παιδεία, εκπαιδευτικά ιδρύματα, αλληλοδιδασκτικά σχολεία, μεταρρυθμίσεις, αντιπολίτευση, εφημερίδες

ABSTRACT

This diplomatic work is attempting to take a thorough approach to Ioannis Kapodistrias educational reforms during the period of his political activity in Greece as a governor and at the same time to establish a link with the broader aftermath of these political movements in the press of the time. It is clear that I. Kapodistrias reform work is huge, taking into account the particular circumstances he found when he arrived in the rebel Greece, as not only the media were meager but the social conditions were extremely peculiar as well. The very mindset of Russia's former tsar was often opposed to the state of Greek society, so I. Kapodistrias, despite the fact that he had several supporters, he had many political opponents too. One thing we can safely say is that in the field of education he has done a very great job and has invested in the creation and modernization of educational institutions and in the cultivation of the highest possible educational quality. So, it was not just the foundation of many educational institutions that I. Kapodistrias achieved. The priority that he attached to teachers' suitability and education and its attempt to combine in the Greek education institutions, which already existed in Greek society and which did not wish to disturb the existing situation, are worthwhile.

The abundance of public-sector educational institutions from the Orphanage of Aegina to local inter-disciplinary schools in villages and towns, even if they were short-lived and often maintained by private capital, is a success for a state which was newly established and enslaved for many years. The curriculum based on the ancient Greek Literature, Christian Orthodox ideals and European ideas provided a basic education which was necessary for the youth of the state since before the arrival of the Governor that was completely extinct. I. Kapodistrias attempt to define a specific educational framework, which would be addressed throughout Greece is also an important element. The particular emphasis given to the way schools operate, to the awards given to good students and more generally to the course of the major educational institutions, can be seen from the fact that I. Kapodistrias himself visited and supervised these schools and was not few times that he were involved in the educational process. Thus, the governor, conscious of the immense value of education, which often led him to demonstrate an overzealous commitment, imposed on the country's interdisciplinary schools rigorous

programs even during holidays and rest days. Perhaps, for some people this strict way of governing might was a negative characteristic but for him it meant a lot, because every minute of the education process was precious.

In addition, educational activity in the region of Achaia, and in particular in the city of Patras, is particularly important, as we have the construction of the first male interactive school, which is the first official public school in Patras. The governor had also placed people he trusted in many positions in the local authorities but that did not mean that there were not people with opposite ideology in those positions of the institutions. However, it was not uncommon that the local authorities of some regions went beyond the educational institutional framework. Therefore, in this climate of growth and disagreement, many voices were both provoking and opposed to his work and the way he commanded. These voices were expressed through some newspapers, which despite the censorship they had received, continued to circulate and spread anti-kapodistrian ideologies. Finally, it is not excessive to say that the negative climate that has been created around the face of I. Kapodistrias has led to his murder in September 1831.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Σκοπός της παρούσας διπλωματικής εργασίας είναι να παρουσιάσει αφενός τις μεταρρυθμιστικές κινήσεις του πρώτου κυβερνήτη της Ελλάδας Ιωάννη Καποδίστρια, κατά τη διάρκεια της ολιγοετούς διακυβέρνησής του (1828-1831), στην ελληνική επικράτεια αλλά και στην ευρύτερη περιοχή της Αχαΐας και αφετέρου τις αντιδράσεις που προκάλεσαν αυτές οι μεταρρυθμίσεις στον Τύπο της εποχής. Η σημασία του πονήματος αυτού είναι μεγάλη, καθώς ο Ι. Καποδίστριας είναι εκείνος που οργάνωσε και θεμελίωσε την παιδεία και την εκπαίδευση στην απελευθερωμένη Ελλάδα συναντώντας σωρεία εμποδίων κατά τη διάρκεια αυτού του έργου, μένοντας όμως καθόλα πιστός στη διατύπωσή του μόλις το 1819 ότι «*ή προοδευτική βελτίωση του εΐδους μας μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο μέσω ενός έκτεταμένου και ένισχυμένου εκπαιδευτικού συστήματος*»¹.

Σε αυτό το σημείο πρέπει να αναφέρουμε ότι προάγγελος όλων των μεταρρυθμιστικών κινήσεων του Ι. Καποδίστρια στο ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα ήταν οι μεταρρυθμίσεις που είχε ήδη πραγματοποιήσει ως Επιθεωρητής των Σχολείων στην *Ιόνιο Πολιτεία* αρκετά χρόνια νωρίτερα, κατά τα έτη 1802-1807. Με την ιδιότητα, λοιπόν, του Επιθεωρητή είχε καταφέρει να κατοχυρώσει την οριστική χρήση της ελληνικής γλώσσας ως επίσημης γλώσσας στα νησιά του Ιονίου και να ιδρύσει σχολεία, αλλά και να βελτιώσει το πρόγραμμα σπουδών με τη βοήθεια του λόγιου Ανδρέα Ιδρωμένου και του επαναστάτη εθνικιστή Χριστόφορου Περραιβού². Στις υπόλοιπες βαρυσήμαντες ενέργειές του κατάφερε να πείσει τη Γερουσία να καταστήσει τους πόρους των μοναστηριών διαθέσιμους για την ίδρυση σχολείων, δημοτικών και μέσης εκπαίδευσης. Επιπλέον, εξέφρασε το αίτημα να πραγματοποιείται η έκδοση της Κατήχησης και ανέθεσε στον Ανδρέα Μουστοξύδη να συγγράψει την ιστορία των Επτανήσων, ενώ στα σχέδιά του ήταν ακόμη και η ίδρυση Πανεπιστημίου στο νησί της Ιθάκης. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα της συμβολής στην εκπαίδευση του Ι. Καποδίστρια στην *Ιόνιο Πολιτεία* ήταν η επί της προεδρίας του βράβευση, τον Νοέμβριο του 1806, του πιο σύγχρονου σχολείου της Κέρκυρας. Στη λεγόμενη αυτή

¹Chris Woodhouse, *Καποδίστριας Ο θεμελιωτής της Ανεξαρτησίας της Ελλάδας*, (μτφρ.) Μ. Αργυροπούλου, Μίνωας, Αθήνα 2020, σ. 601

² Στο ίδιο, σ. 68-69

Σχολή της Δημοκρατίας, όπου ήταν διευθυντής, το ωρολόγιο πρόγραμμα του έτους 1807 ήταν ασύγκριτο, καθώς περιελάμβανε τη διδασκαλία ελληνικής γλώσσας, φιλολογίας, φιλοσοφίας, λογικής και μεταφυσικής επιστήμης, αριθμητικής ανάλυσης και γεωμετρίας³. Όμως το βάρος των πολεμικών συγκρούσεων που ακολούθησε δεν επέτρεψε στον Ι. Καποδίστρια να παραμείνει στο πόστο του, καθώς έπρεπε να αναλάβει στρατιωτικά καθήκοντα. Επομένως, τα θεμέλια για μια μεγάλη ανανεωτική εκπαιδευτική μεταρρυθμιστική κίνηση είχαν ήδη τεθεί και ο μετέπειτα κυβερνήτης της Ελλάδας είχε αποκτήσει ήδη την τεχνογνωσία, τις κατάλληλες πρακτικές και το όραμα από τη θητεία του στην *Ιόνιο Πολιτεία*, ώστε να μπορεί να διαχειριστεί τέτοια ζητήματα εκπαιδευτικής φύσεως και να δώσει το κατάλληλο βάρος σε αυτά. Χαρακτηριστικό, τέλος, παράδειγμα της αναγνώρισης των ικανοτήτων του μετέπειτα κυβερνήτη της Ελλάδας είναι το ψήφισμα της Γερουσίας της *Ιονίου Πολιτείας* το οποίο αναφέρει: «25 Σεπτεμβρίου 1805, *Ἡ Ὑπηρεσία ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν ἀνέγνωσε τὴν πλήρη θέρημης ἀναφορὰν τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς σχολῆς τῆς Τενέδου κόμητος Καποδιστρίου. Κεκτημένος ὑψηλῶν ἀρετῶν, πλήρης δημοσίας εὐθύνης καὶ ποθῶν να ἰδῆ ἰδρυομένην μίαν σχολήν, ἢ ὁποία θα προσφέρῃ ζωὴν καὶ κίνησιν εἰς τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν, ἢ ὁποία εἶναι ἀντικείμενον τόσων ἐλπίδων, σπουδῆς καὶ μόχθων, ὁ Ἐπιθεωρητῆς εκθέτει τὸ διάγραμμα τῶν μέτρων τὰ ὁποία θεωρεῖ ἀπαραίτητα διὰ τὴν λειτουργίαν αὐτῆς (τῆς σχολῆς) καὶ παρουσιάζει τὰ κύρια σημεῖα ἐπὶ τῶν ὁποίων προτίθεται να οργανώσῃ τοῦτο τὸ ἴδρυμα*»⁴.

Αρχικά, λοιπόν, στην εργασία αυτή θα γίνει λόγος για τις γενικότερες μεταρρυθμιστικές κινήσεις του και πιο συγκεκριμένα για τις πρώτες κινήσεις του στην εκπαίδευση, την οποία, όταν κατέφθασε στην Ελλάδα, βρήκε εξαθλιωμένη και σχεδόν αφανισμένη. Θα αναφερθούμε λοιπόν στα εκπαιδευτικά ιδρύματα-σχολεία που ίδρυσε, το αλληλοδιδακτικό ή Λαγκαστριανό σύστημα που εφήρμοσε σε όλη την ελληνική επικράτεια, στα καθήκοντα μαθητών-εκπαιδευτικών αλλά και στο πώς πραγματοποιείτο η εκπαίδευση των δασκάλων. Πιο εκτενής αναφορά, ακόμη, θα γίνει στα επιμέρους εκπαιδευτικά ιδρύματα, τα λεγόμενα «*παιδευτικά καταστήματα*», τα οποία συστάθηκαν και λειτούργησαν τα χρόνια εκείνα.

³Γρηγόριος Δαφνής, *Ιωάννης Α. Καποδίστριας. Η γένεση του ελληνικού κράτους*, Ίκαρος, Αθήνα 1976, σ. 186

⁴Κωνσταντίνος Δαφνής (επιμ.), *Αρχαίον Ιωάννου Καποδίστρια*, τμ. Α', έκδοση: Εταιρεία Κερκυραϊκών Σπουδών, Κέρκυρα 1976, σ. 262

Στη συνέχεια, θα παρουσιαστεί το γενικότερο πλαίσιο και υπόβαθρο, στο οποίο τοποθετήθηκε η εκπαίδευση και η γενικότερη καλλιέργεια των ελληνόπουλων και αφορά κυρίως στη σχέση της εκπαίδευσης με τα χριστιανικά ιδεώδη αλλά και την ελληνική αρχαιότητα. Σημαντικό, επίσης, στοιχείο αποτελεί και η γλώσσα της εκπαίδευσης.

Ακολούθως, στο επόμενο κεφάλαιο θα γίνει μια απόπειρα έκθεσης της κατάστασης στην εκπαίδευση στην ευρύτερη περιοχή της πόλης της Πάτρας, για την οποία ο Ι. Καποδίστριας έδειχνε ενδιαφέρον όπως μας μαρτυρά και μια από τις επιστολές του στον στρατηγό Σνάιντερ το 1829⁵.

Στο τελευταίο κεφάλαιο θα γίνει λόγος για τη στάση που τήρησε ο Τύπος της εποχής απέναντι στις αλλαγές αυτές, ο οποίος περιελάμβανε φιλοκυβερνητικές εφημερίδες όπως η κρατική εφημερίδα «*Γενική Εφημερίς της Ελλάδος*», η εφημερίδα «*Αιγιναία*», η εφημερίδα «*Ανεξάρτητος*», αλλά και μη φιλοκυβερνητικές εφημερίδες με πρωτεύουσα την εφημερίδα «*Ο Απόλλων*», η οποία εκδιδόμενη από τον Αναστάσιο Πολυζωΐδη δεν ήταν καθόλου θετικά διακείμενη απέναντι στον Κυβερνήτη Ι. Καποδίστρια.

⁵ Νικόλαος Τζανάκος, *Ιωάννης Καποδίστριας: Ο ιδρυτής της Νέας Πάτρας*, Το Δόντι, Πάτρα 2010, σ. 200

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1: ΓΕΝΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ

1.1. Ίδρυση δημοσίων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων

Στο μεταρρυθμιστικό έργο του Ιωάννη Καποδίστρια υψίστης σημασίας ζήτημα είναι αυτό της παιδείας και της εκπαίδευσης, καθώς σύμφωνα με τη φιλοσοφία του η παιδεία αποτελούσε υψηλή αξία που θα λειτουργούσε ως μέσο πολιτικής ανάπτυξης, σχηματισμού κράτους και οργάνωσης του έθνους⁶. Είναι γνωστό πως, όταν ήρθε στην Ελλάδα ο Ι. Καποδίστριας, αντιμετώπισε μια θλιβερή κατάσταση, μια εξαθλιωμένη Ελλάδα και ένα εξαθλιωμένο εκπαιδευτικό σύστημα, πληροφορίες τις οποίες αντλούμε από επιστολή του προς τον Κοραή: «*Η δημοσία εκπαίδευσις δέν είναι δυνατόν να κατασκευασθῆ ὅσον ταχέως καί αἱ χρειαῖαι ἀπαιτοῦσι καί ἡμεῖς τό ἐπιθυμοῦμεν. Διά τά σχολεῖα χρειάζονται οἰκήματα· ἐγώ δέ φθάσας ἐνταῦθα εὔρηκα μόνον καλύβας ὅπου ἐσκεπάζοντο πλῆθος οἰκογενειῶν πειναλέων*»⁷. Έτσι, έχοντας να αντιμετωπίσει αυτή τη δύσκολη κατάσταση, πρωταρχική του μέριμνα ήταν η ίδρυση δημοσίων σχολείων/εκπαιδευτηρίων, των λεγόμενων «*παιδευτικῶν καταστημάτων*». Κατά τη διάρκεια της σύντομης διακυβέρνησής του πραγματοποιήθηκαν σημαντικές προσπάθειες για να συστηματοποιηθεί και να οργανωθεί η παιδεία και να υπάρξει ομοιόμορφος εκπαιδευτικός μηχανισμός⁸.

Τα δημόσια σχολεία που ίδρυσε ήταν πολλά, τα σημαντικότερα από τα οποία είναι τα εξής: το *Ορφανοτροφείον* της Αίγινας, το *Πρότυπον Σχολείον*, το *Κεντρικόν Σχολείον*, το *Κεντρικόν Πολεμικόν Σχολείον* ή *Στρατιωτική Σχολή Ευελπίδων* στο Ναύπλιο, το *Εκκλησιαστικόν Σχολείον* του Πόρου, η *Πρότυπη Αγροτική ή Γεωργική Σχολή* στην Τίρυνθα, η *Ειδική Εμπορική Σχολή* στη Σύρο, καθώς και σχολεία που ιδρύθηκαν στο εξωτερικό και στα οποία φοιτούσαν οι Έλληνες της διασποράς. Αξίζει να σημειωθεί ότι ανακαίνισε, επίσης, παλαιότερα εκπαιδευτικά ιδρύματα ή σχολεία όπως για

⁶Robert Cowen, Andreas M. Kazamias, *International Handbook of Comparative Education*, Springer, Netherlands, 2009, σ. 250

⁷John D. Pappas, *Περί Παιδείας Παρακαταθήκη Ιωάννου Καποδίστρια, Κείμενα Ι. Καποδίστρια 1806-1831 περί Ιδιογενούς Παιδαγωγίας των Ελλήνων*, Διαθέσιμο από https://www.academia.edu/36536290/The_Kapodistrian_Legacy_on_Education (δημοσιεύτηκε στις 7/5/2018), σ. 18

⁸Αννίτα Πρασά, «Κατευθύνσεις και προοπτικές της εκπαιδευτικής πολιτικής του πρώτου Κυβερνήτη Ιωάννη Καποδίστρια (1828-1831)» στο: Γ. Γεωργής (επιμ.), *Ο κυβερνήτης Ιωάννης Καποδίστριας Κριτικές προσεγγίσεις και επιβεβαιώσεις*, Καστανιώτης, Αθήνα 2015, σ. 200

παράδειγμα αυτό της *Μουσικής Σχολής*, που διηύθυνε ο μουσικοδιδάσκαλος Γεώργιος Λέσβιος και συντηρούσαν ο Μητροπολίτης Άρτας Πορφύριος, ο Μητροπολίτης Καρύστου Νεόφυτος και ο Νικόλαος Δραγούμης⁹. Ιδιαίτερη μνεία για τη λειτουργία εκπαιδευτηρίων στην Αχαΐα και πιο συγκεκριμένα στην Πάτρα θα γίνει σε άλλο κεφάλαιο παρακάτω.

Είναι βέβαιο ότι η παροχή της στοιχειώδους εκπαίδευσης, σύμφωνα με τον Ι. Καποδίστρια, είχε ως στόχο το γεφύρωμα της μεγάλης απόστασης μεταξύ των λαϊκών στρωμάτων και των λογίων μορφωμένων με κυρίαρχη επιδίωξη τη συμμετοχή στην εκπαιδευτική διαδικασία και στο αγαθό της μόρφωσης και των χαμηλότερων λαϊκών στρωμάτων, στοιχείο το οποίο αποδεικνύει το φιλελεύθερο πνεύμα που χαρακτήριζε γενικότερα την εκπαιδευτική πολιτική του. Δεν είναι λίγες, επίσης, οι φορές που τα αλληλοδιδασκτικά σχολεία ιδρύθηκαν με χρήματα και ιδιωτική πρωτοβουλία των κατοίκων διαφόρων περιοχών όπως η περίπτωση της Μεθώνης, η οποία παρόλο που είχε πληγεί σημαντικά από τις πολεμικές συρράξεις εντούτοις οι κάτοικοί της στερήθηκαν τα βασικά για να ιδρυθεί σχολείο, γεγονός που καταδεικνύει και την μεγάλη αξία της εκπαίδευσης. Χαρακτηριστικά στη *Γενική Εφημερίδα της Ελλάδος* του 1829 διαβάζουμε: «...Μολονότι δυστυχείς διά τάς παρελθούσας πολεμικές περιστάσεις μολοντοῦτο θεωροῦντες ἀναγκαίαν οὐσιωδῶς τήν σύστασιν ἀλληλοδιδασκτικοῦ, τουλάχιστον πρὸς τό παρόν, σχολείου καί στερούμενοι τῶν ἀναγκαίων πόρων, ἐφιλοτιμήθησαν να προσφέρωσιν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὑστερήματος τήν χρηματικὴν συνδρομὴν ἀναβαίνουσαν εἰς γρόσια σχεδὸν χιλιάδας τέσσαρας· συγχρόνως διώρισαν ἐπιτροπὴν ἣτις παραλαμβάνουσα τήν ἀνωτέρω χρηματικὴν ποσότητα, θέλει φροντίσει ἀπὸ αὔριον να μετακαλέσῃ ἄξιον διδάσκαλον να ἐτοιμάσῃ συγχρόνως, ἀνάλογον διὰ σχολεῖον, οἰκίαν καί να προμηθεύσῃ τούς ἀλληλοδιδασκτικούς καί γραφικούς πίνακας καί λοιπὰς χρειαζομένας ὕλας...»¹⁰.

⁹Τρύφων Ευαγγελίδης, *Ιστορία του Ιωάννου Καποδιστρίου, Κυβερνήτου της Ελλάδος (1828-1831)*, Ζανουδάκης, Αθήνα 1894, σ. 187

¹⁰Γενική Εφημερίς της Ελλάδος, Αθήνα: εκ της Εθνικής Τυπογραφίας, 1829, σ. 45

1.1.1. Το Ορφανοτροφείον της Αίγινας

Το *Ορφανοτροφείον* της Αίγινας εγκαινιάστηκε επίσημα στις 6 Απριλίου 1829, ενώ η θεμελίωση του κτηρίου πραγματοποιήθηκε στις 8 Οκτωβρίου 1828 με δαπάνες Ελλήνων του εξωτερικού και Φιλελλήνων σε οικόπεδο, το οποίο είχε παραχωρηθεί από τη Δημογεροντία της Αίγινας¹¹ και τις εργασίες του οποίου επέβλεπε συνεχώς ο ίδιος ο Ι. Καποδίστριας. Πιο συγκεκριμένα τα χρήματα για την ανοικοδόμηση του μεγάλου αυτού οικοδομήματος συγκέντρωσε ο Ι. Καποδίστριας από την Τεργέστη, την Ανκόνα και τη Μελίτη από δωρεές ομογενών Ελλήνων¹².

Το οικοδόμημα περιελάμβανε και ναό και ήταν αρκετά μεγαλοπρεπές. Το *Ορφανοτροφείον* σύμφωνα με τον Τρύφωνα Ευαγγελίδη μπορούσε να φιλοξενήσει μέχρι και δύο χιλιάδες (2.000) ορφανά στις εγκαταστάσεις του. Έτσι, αρχικά ο Ι. Καποδίστριας κατάφερε να περισυλλέξει από διάφορα σημεία πεντακόσια (500) ορφανά που σχεδόν αλήτευαν και ζούσαν σε άθλιες συνθήκες ζωής. Στις αρχές Μαρτίου του 1829 εγκαταστάθηκαν τα πρώτα ορφανά παιδιά¹³ του πολέμου, ενώ άλλα εξαγοράστηκαν στην Αλεξάνδρεια με χρήματα του Φιέλληνα βασιλιά της Γαλλίας Καρόλου Ι΄ μετά από παρότρυνση του ίδιου του Ι. Καποδίστρια. Ο τρόπος που θα λειτουργούσε το *Ορφανοτροφείο* θεσπίστηκε με το Διάταγμα της 16^{ης} Μαΐου 1829, σύμφωνα με το οποίο ορίστηκε ο κανονισμός λειτουργίας του και ο τρόπος που θα διορίζονταν η επιτροπή και οι δάσκαλοι. Ο έκτακτος επίτροπος των δυτικών Σποράδων Βίαιος Καποδίστριας, ο Γρηγόριος Κωνσταντάς και ο Λεόντιος Καμπάνης απάρτιζαν την επιτροπή που διοικούσε το ίδρυμα¹⁴.

Το *Ορφανοτροφείον* ακόμα περιελάμβανε αλληλοδιδασκτικά σχολεία, στα οποία διορίστηκε ως διευθυντής ο ιεροδιάκονος Νεόφυτος Νικητόπουλος ή Νικητόπλος και η φοίτηση ήταν δωρεάν¹⁵. Τα αλληλοδιδασκτικά σχολεία στηρίχτηκαν στην *αλληλοδιδασκτική μέθοδο* διδασκαλίας ή *Λαγκαστριανή* που εισήγαγε ο

¹¹Ελένη Κούκκου, «Η Παιδεία από το 1828-1831», στο: *Ιστορία του Ελληνικού Έθνους*, τμ. ΙΒ΄, Εκδοτική Αθηνών, Αθήνα 1975, σ. 589

¹²Ευαγγελίδης, *ό.π.*, σ. 186

¹³Αθανάσιος Καραφύλλης, *Νεοελληνική εκπαίδευση-Δύο αιώνες μεταρρυθμιστικών προσπαθειών*, Κριτική, Αθήνα 2013, σ. 31

¹⁴Κούκκου, *ό.π.*, σ. 590

¹⁵Καραφύλλης, *ό.π.*, σ. 33

Γ. Κλεόβουλος¹⁶ στην ελληνική εκπαίδευση και για την οποία θα γίνει εκτενής λόγος σε επόμενο υποκεφάλαιο. Εκτός των αλληλοδιδασκτικών σχολείων ιδρύθηκαν στο *Ορφανοτροφείο της Αίγινας* και σχολεία που προσέφεραν κλασικά θεωρητικά μαθήματα, αλλά υπήρχαν και πολλά χειροτεχνεία και πρακτικά εργαστήρια διαφόρων τεχνών για τους μαθητές οι οποίοι δεν ήταν τόσο ικανοί στα μαθήματα. Εξειδικευμένοι δάσκαλοι και τεχνίτες δίδασκαν στα διάφορα εργαστήρια τυπογραφίας και λιθογραφίας, λεπτουργικής, ωρολογοποιίας, υποδηματοποιίας, ραπτικής, τορνευτικής, ξυλουργικής σιδηρουργίας, οικοδομικής και βιβλιοδεσίας που υπήρχαν¹⁷. Για το *Πρότυπον Σχολείον*, που ιδρύθηκε και λειτούργησε στο *Ορφανοτροφείον*, θα γίνει λόγος παρακάτω.

Το *Ορφανοτροφείον* της Αίγινας πάντως στη μικρή διάρκεια της ζωής του κατάφερε να μορφώσει πολλά παιδιά και να τα διαπαιδαγωγήσει έτσι ώστε να διαθέτουν και θεωρητικές αλλά και πρακτικές γνώσεις, χρήσιμες για τη ζωή και την επιβίωση. Πηγές¹⁸ αναφέρουν, επίσης, ότι οι συνθήκες πολλές φορές ήταν σκληρές και επικρατούσε αυταρχικότητα σε καθημερινή βάση, γεγονός που οδήγησε το 1831 σε εξέγερση των μαθητών. Εντούτοις, όπως μας πληροφορεί μια επιστολή του Κυβερνήτη Ι. Καποδίστρια στον Βετάν¹⁹ σε όλα τα σχολεία της Αίγινας το 1830 φοιτούσαν χίλιοι πεντακόσιοι (1.500) μαθητές, ενώ στα αλληλοδιδασκτικά σχολεία της επαρχίας οχτώ χιλιάδες (8.000) μαθητές. Ένα απόσπασμα της επιστολής: «Οί συρρεύσαντες εις Αίγιναν μαθηταί υπερβαίνουνσι, μετά τῶν τοῦ Ὀρφανοτροφείου, τούς χιλίους πεντακοσίους, καί ἡ ἐπίδοσις αὐτῶν, γενναία. Τά αὐτά τρέχουσι καί εις τάς ἐπαρχίας, ὧν ἐκάστη ἔχει ἕν ἢ δύο ἀλληλοδιδασκτικά σχολεῖα, καί ἄρα μαθηταί οἱ ὅλοι συμποσοῦνται ὀκτακισχίλιοι. Ὅλα δε τά σχολεῖα ταῦτα θέλουσι ῥυθμισθῆ ὅσον οὕτω κατά τήν μέθοδον τοῦ Κ. Σαραζίνου ὑπό διδασκάλων ὀρμωμένων ἐκ τοῦ Αἰγιναίου προσχολείου».

¹⁶ Ευαγγελίδης, *ό.π.*, σ. 189

¹⁷ Κούκκου, *ό.π.*, σ. 589

¹⁸ Καραφύλλης, *ό.π.*, σ. 32

¹⁹ *Επιστολαί Ι. Α. Καποδίστρια, Κυβερνήτου της Ελλάδος*, τμ. 4, Στεφανίτσης Π. Δ. (επιμ.), Αθήνησιν: Έκ τῆς Τυπογραφίας Γ. Χαρτοφύλακος, 1843, σ. 131

1.1.2. Πρότυπον Σχολείον

Τον Ιούνιο του 1829 μέσα στο *Ορφανοτροφείον* λειτούργησε το *Πρότυπον Σχολείον* με διευθυντή τον Νικητόπουλο, στο οποίο φοιτούσαν οι μαθητές που προορίζονταν να γίνουν δάσκαλοι των αλληλοδιδασκτικών σχολείων και θεωρούνταν έτοιμοι γι' αυτό. Εκεί δίδαξαν ο Κωνσταντάς, ο Βενθύλος και ο Νικητόπουλος²⁰. Μπορούσαν να φοιτούν μαθητές άνω των δεκαεννιά (19) ετών και το πρόγραμμα σπουδών περιελάμβανε τέσσερις (4) ξεχωριστές σειρές μαθημάτων τον χρόνο, χωρισμένο σε τρίμηνα για εκείνους που ήταν ήδη δάσκαλοι, οι λεγόμενοι μαθητοδιδάσκαλοι, οι οποίοι επιθυμούσαν να μετεκπαιδύσουν μαθητές στη νέα αλληλοδιδασκτική μέθοδο διδασκαλίας Σαραζίν. Όταν αποφοιτούσαν παραλάμβαναν πτυχίο ικανότητας²¹. Ο Κωνσταντάς, ο οποίος έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον για τη λειτουργία και τους στόχους που έθετε το *Πρότυπον Σχολείον*, εισηγήθηκε την πραγματοποίηση μαθημάτων όπως Αρχαιολογία, Ιστορία της Παιδαγωγικής, Φιλοσοφία και εξάσκηση στην ανάγνωση των ελληνικών χειρογράφων, δηλαδή Παλαιογραφία²².

Σε πολλές περιπτώσεις ο ίδιος ο Κυβερνήτης Ι. Καποδίστριας, μέσω της *Γενικής Εφημερίδος της Ελλάδος* απευθυνόμενος σε όλα τα αλληλοδιδασκτικά σχολεία της χώρας, παρότρυνε τους δασκάλους να ξεχωρίζουν τους μαθητές που ήταν άριστοι στο επάγγελμα του δασκάλου, έτσι ώστε να προωθούνται στο *Πρότυπον Σχολείον* της Αίγινας για να μετεκπαιδύονται. Επίσης, έδινε χρηματικά έπαθλα ως κίνητρα στους δασκάλους των ικανών αυτών μαθητών, ώστε να τους προωθούν και να τους αναδεικνύουν. Στη *Γενική Εφημερίδα της Ελλάδος* του έτους 1829 διαβάζουμε χαρακτηριστικά: «*Να μᾶς σημειώσης εκείνους τῶν μαθητῶν σου, ὅσοι ἔδωκαν ἀδιακόπως προφανῆ δείγματα τῆς ἐμφύτου κλίσεως καί ἰκανότητος τῶν εἰς τό ἐπάγγελμα τοῦ διδασκάλου τόν ἀλληλοδιδασκτικῶν σχολείων, καθότι ἔχομεν σκοπόν να τοὺς προσκαλέσωμεν διά να τελειοποιήθωσιν εἰς τό πρωτότυπον σχολεῖον τό ὁποῖον συσταίνομεν εἰς Αἴγινα. Ἄμα λαβόντες τήν σημείωσιν ἐκ μέρους ὄλων τῶν διδασκάλων τῶν ἤδη καθεστώτων ἀλληλοδιδασκτικῶν σχολείων θέλομεν προσδιορίσει τόν ἀριθμόν τῶν εἰς τῶν πρωτότυπον σχολεῖον εἰσαχθεισομένων μαθητῶν. Ἀλλά προτού να γεννοῦν παραδεκτοί, θέλουν ἐξετασθῆ ἀπό τήν ἐπί τούτῳ συστηθησομένην ἐπιτροπήν. Διά να*

²⁰ Κούκκου, *ό.π.*, σ. 589

²¹ Καραφύλλης, *ό.π.*, σ. 33

²² Κούκκου, *ό.π.*, σ. 589

ἀποζημιώσωμεν δε κατά τό δίκαιον τούς διδασκάλους διά τά ἔξοδα, ὅσα μέχρι τοῦδε ἔκαμον θέλοντας να διεγείρουν τῶν μαθητῶν τήν φιλοτιμίαν, προσφέρομεν εἰς αὐτούς δωρεάν ἀνά 300 γρόσια δι' ἕκαστον τῶν μαθητῶν, ὅσοι μέλλουν να γεννοῦν παραδεκτοί εἰς στο πρωτότυπον τοῦτο σχολεῖον»²³.

1.1.3. Κεντρικόν Σχολεῖον

Το *Κεντρικόν Σχολεῖον* ξεκίνησε τη λειτουργία του προσωρινά στο κτήριο που παλαιότερα συνεδρίαζε το «*Πανελλήνιον*» τον Ιανουάριο του 1830 και πιο συγκεκριμένα στις 8 Ιανουαρίου²⁴. Η σύστασή του, ὅμως, είχε προαναγγελθεῖ ἀπό τις παραμονές Χριστουγέννων του 1829 στη *Γενική Εφημερίδα της Ελλάδος* ὅπου ο Ν. Χρυσόγελος, ο Γραμματέας των *Επί των Εκκλησιαστικῶν και Δημόσιας Εκπαιδεύσεως*, καλοῦσε καταρτισμένους δασκάλους και μορφωμένους υπαλλήλους για να επανδρώσουν το νέο σχολεῖο της Αἴγινας²⁵. Σύμφωνα με στοιχεία της *Γενικῆς Εφημερίδος της Ελλάδος* του 1830 στις Πράξεις της Κυβερνήσεως υπ' αριθμόν 97 η κυβέρνηση εκφράζει την ἀνάγκη προετοιμασίας μελλοντικῶν δασκάλων των ἀλληλοδιδασκτικῶν σχολείων «ἀπό το ὄμμα» της κυβέρνησης, οι οποίοι θα μπορούσαν να διευθύνουν τα σχολεῖα αυτά. Ἐτσι συστάθηκε *Κεντρικόν Σχολεῖον* στην Αἴγινα για αὐτούς που ἔχουν ἐφεση στο ἐπάγγελμα του δασκάλου, για τα ἀλληλοδιδασκτικά και για τα τυπικά σχολεῖα της ἐλληνικῆς επικράτειας. Στις ἀρχικές ἐξαγγελίες στη *Γενική Εφημερίδα της Ελλάδος* οι προθέσεις της κυβέρνησης για το *Κεντρικόν Σχολεῖον* ἦταν ξεκάθαρες, καθὼς ἀνέφερε τα ἐξῆς²⁶: «*Προθυμούμενοι να συστήσωμεν σχολεῖα τυπικά διά τήν τελειοτέραν τῶν ἀλληλοδιδασκομένων παίδων ἐκπαίδευσιν, κρίνοντες ἀναγκαῖον να προπαρασκευασθῶσιν οἱ μέλλοντες να ἐμπιστευθῶσιν τήν διεύθυνσιν αὐτῶν καί να στοχασθῶσιν ἐν αὐτῷ με τάς ἀναγκαίας γνώσεις καί οἱ διδάσκαλοι τῶν ἀλληλοδιδασκτικῶν σχολείων ὑπό τό ὄμμα τῆς Κυβερνήσεως, διά να ἔχη ἀπόδειξιν τῆς ἀπαιτουμένης ἰκανότητος καί τοῦ ἥθους αὐτῶν Ψηφίζομεν. 1. Συστήνεται Σχολεῖον Κεντρικόν εἰς Αἴγιναν διά τούς μαθητιῶντας νέους καί κυριώτερον διά τούς ἔχοντας*

²³ Γενική Εφημερίς της Ελλάδος, 1829, ὁ.π., σ. 124

²⁴ Ιωάννης Κόκκωνας, *Οι μαθητές του Κεντρικοῦ Σχολεῖου (1830-1834)*, Γενική Γραμματεία Νέας Γενιάς, Αθήνα 1997, σ. 22

²⁵ Κόκκωνας, 1997, ὁ.π., σ. 13

²⁶ Γενική Εφημερίς της Ελλάδος, Αθήνα: εκ της Εθνικῆς Τυπογραφίας, 1830, σ. 25

ἔφεσιν να ἀναδεχθῶσι τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα εἰς τὰ ἀλληλοδιδασκτικά καὶ τυπικά τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας σχολεῖα». Αρκετοὶ μαθητὲς τοῦ Κεντρικοῦ Σχολείου προέρχονταν ἀπὸ τὴν Αἴγινα, ἐνῶ υπῆρχαν καὶ ἄλλοι οἱ ὁποῖοι ἦταν πάροικοι ἀπὸ τὴν Στερεὰ Ἑλλάδα καὶ τὴν Εὐβοία, κάποιοι ἦταν πρόσφυγες ἀπὸ ἄλλες περιοχὲς ἐκτὸς ἐπικράτειας²⁷.

Υπεύθυνοι γιὰ τὴ διδασκαλία στὸ νέο αὐτὸ ἴδρυμα, ὅπως ἀποφάσισε ὁ Ι. Καποδίστριας καὶ γνωστοποίησε με διάταγμα, ἦταν ὁ Γ. Γεννάδιος καὶ ὁ Ι. Βενθύλος, οἱ ὁποῖοι ἐκτὸς ἀπὸ δάσκαλοι ἦταν καὶ συνδιευθυντὲς μαζί με τὸν Ἀνδρέα Μουστοξύδη, ἔφορο τοῦ σχολείου²⁸. Αὐτοὶ οἱ τρεῖς εἶχαν ὡς ἔργο να σχεδιάσουν τὸ πρόγραμμα σπουδῶν, να βρουν καὶ ἄλλους δασκάλους καὶ υποδιδασκάλους γιὰ τὴ στελέχωση τοῦ σχολείου. Θεωρούσαν ὅτι οἱ μελλοντικοὶ συνάδελφοί τους θα ἔπρεπε να γνωρίζουν καλὰ τὰ Νέα Ἑλληνικά ὅπως καὶ τὰ Ἀρχαία καὶ, ἀν δὲν ξέρουν Λατινικά, να μιλοῦν τουλάχιστον μιὰ ξένη γλῶσσα. Ἀρχικὰ λοιπὸν τὰ μαθήματα ποῦ ὀρίστηκαν ἦταν αὐτὰ τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλῶσσας, τῆς Γεωγραφίας, τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, τῶν στοιχείων τῆς Μαθηματικῆς καὶ τῆς Γαλλικῆς Γλῶσσας. Τὰ μαθήματα ἄλλαζαν κατὰ καιροὺς καὶ προστίθεντο καινούρια, μετὰ ἀπὸ σχεδιασμὸ τῶν υπευθύνων. Ἐκτὸς, ἐπίσης, ἀπὸ τοὺς δασκάλους προσλαμβάνονταν καὶ υποδιδάσκαλοι στὸ ἐν λόγῳ ἐκπαιδευτήριο, τὰ καθήκοντα τῶν ὁποίων ἀλλὰ καὶ ὁ διορισμὸς τους καθορίζονταν με ἄλλα διατάγματα. Οἱ τρεῖς αὐτοὶ υπεύθυνοι πρότειναν, ἐπίσης, τριετὴ φοίτηση, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁποίας οἱ μαθητὲς θα εἶχαν τὴ δυνατότητα να διδαχθοῦν τὰ δεκαοχτὼ συνολικά μαθήματα ποῦ ὀρίζονταν, δηλαδὴ Ἀρχαία Ἑλληνικά, Λατινικά, Ἱστορία, Γεωγραφία, Μαθηματικά, Φυσικὴ, Χημεία, Ἰχθυογραφία, Μουσικὴ, Γυμναστικὴ, Μυθολογία, Παλαιογραφία, Ρητορικὴ, Ποιητικὴ, Φιλοσοφία, Γερμανικά, Γαλλικά, Παιδαγωγικά καὶ Διαιτητικὴ²⁹. Στις 22 Ἰανουαρίου 1830 δημοσιεύθηκε στὴ *Γενικὴ Εφημερίδα τῆς Ἑλλάδος* τὸ ὠρολόγιο πρόγραμμα τοῦ *Κεντρικοῦ Σχολείου*, σύμφωνα με τὸ ὁποῖο οἱ δύο δάσκαλοι, καὶ ἓνας ἀκόμη υποδιδάσκαλος, ὁ ὁποῖος θα ἐπιλεγόταν ἀπὸ τοὺς ἴδιους, θα παρέδιδαν τὰ πέντε βασικά μαθήματα ποῦ προαναφέρθηκαν ἀπὸ τὴ Δευτέρα ἕως τὴν Παρασκευὴ, τὶς πρωινὲς ὥρες ἀπὸ τὶς 8 μέχρι τὶς 12 καὶ τὶς ἀπογευματινὲς ὥρες ἀπὸ τὶς 2 μέχρι τὶς 5. Τὰ μαθήματα ἀκόμη τῆς Μουσικῆς καὶ τῆς Σκιαγραφίας θα μπορούσαν να διδαχθοῦν ἀπὸ τοὺς ἐιδικούς δασκάλους τοῦ *Ὀρφανοτροφείου* ὅσοι μαθητὲς το

²⁷Στο ἴδιο, σ. 17

²⁸Κούκκου, *ὁ.π.*, σ. 591

²⁹Κόκκωνας, 1997, *ὁ.π.*, σ. 19

επιθυμούσαν και είχαν έφεση σε αυτά. Το Σάββατο, επίσης, πραγματοποιούνταν επαναλήψεις των μαθημάτων με την παρουσία των δασκάλων³⁰.

Πολλοί μαθητές φοιτούσαν στο *Κεντρικόν Σχολείον* και επιθυμούσαν να εγγραφούν όλο και περισσότεροι με χαρακτηριστική περίπτωση την ανάθεση του Ι. Καποδίστρια στον Κλεάνθη και στον Schaubert να ανοικοδομήσουν και άλλο κτήριο, το οποίο ανεγέρθη με δωρεά του Εϋνάρδου (Εϋνάρδιον) σε απλή δωρική αρχιτεκτονική³¹. Χαρακτηριστικά στις 31 Δεκεμβρίου 1830 το σχολείο αριθμούσε τριακόσιους πενήντα (350) μαθητές. Ο Ι. Καποδίστριας έδειχνε τόσο ενδιαφέρον για την εκπαίδευση που έκανε συχνές επισκέψεις στο *Κεντρικόν Σχολείον* και πολλές φορές έβλεπε και τα γραπτά των σπουδαστών για να παρακολουθεί την πρόοδό τους. Το εν λόγω σχολείο είχε μια δυναμική πορεία στα χρόνια που λειτούργησε. Οι δάσκαλοι κρίνονταν από τους επιτρόπους και είναι χαρακτηριστική η περίπτωση του Βενθύλου, ενός εκ των τριών βασικών δασκάλων, ο οποίος κατακρίθηκε από τους μαθητές του γιατί θεωρήθηκε ότι δεν ήταν αποδοτικός στη δουλειά του και συγκεκριμένα στη διδασκαλία των Αρχαίων Ελληνικών³². Οι εξετάσεις διεξάγονταν σε ένα αυστηρό κλίμα και οι υποψήφιοι δάσκαλοι όφειλαν να γνωρίζουν καλά γραμματική και να εξηγούν σε ικανοποιητικό βαθμό τον Αίσωπο, τον Ισοκράτη και τον Ξενοφώντα³³.

Σε γενικές γραμμές η δράση του σχολείου θεωρήθηκε επιτυχής και πολλοί μαθητές κατάφεραν φεύγοντας από τη σχολή να εξασφαλίσουν τον βιοπορισμό τους. Μετά την δολοφονία, όμως, του Ι. Καποδίστρια ακολούθησαν αναταραχές στο εσωτερικό του Εκπαιδευτηρίου με κλείσιμο και επαναλειτουργία υπό την επίβλεψη της αντιπολίτευσης. Πολλοί μαθητές εγκατέλειψαν τη σχολή, ενώ διορίζονται νέοι δάσκαλοι και ο χαρακτήρας και η δυναμικότητα του σχολείου άλλαξε άρδην χωρίς να προσφέρει πλέον κάτι στους σπουδαστές του. Τελικά, το έτος 1834³⁴ το σχολείο μεταφέρθηκε στην Αθήνα και μετασηματίστηκε στο Α΄ Γυμνάσιο Αρρένων Αθηνών με γυμνασιάρχη τον Γεννάδιο.

³⁰ Στο ίδιο, σ. 25

³¹ Κούκκου, *ό.π.*, σ. 591

³² Κόκκωνας, 1997, *ό.π.*, σ. 29

³³ Καραφύλλης, *ό.π.*, σ. 33

³⁴ Κόκκωνας, 1997, *ό.π.*, σ. 43

1.1.4. Εκκλησιαστικόν Σχολείον του Πόρου

Το Εκκλησιαστικόν Σχολείον του Πόρου, που συστάθηκε τον Φεβρουάριο του 1830 και στεγαζόταν στη Μονή της Ζωοδόχου Πηγής, αποτελούσε ένα από τα σχολεία τα οποία συντηρούνταν αποκλειστικά από την πολιτεία. Οι σπουδαστές, οι οποίοι μπορούσαν να εισαχθούν στη σχολή από την ηλικία των δώδεκα (12) έως δεκαοχτώ (18) ετών, ήταν υπότροφοι, αλλά υπήρχε η δυνατότητα να γίνουν δεκτοί και άλλοι σπουδαστές μεγαλύτερης ηλικίας που είχαν έφεση στην ιερατική τέχνη με μια μικρή χρηματική επιβάρυνση³⁵. Από τη σχολή αυτή αποφοιτούσαν οι μαθητές που ήθελαν να ακολουθήσουν το ιερατικό επάγγελμα. Η σχολή αυτή στο σύντομο χρόνο της ζωής της είχε δεκαπέντε (15) μαθητές και δύο (2) δασκάλους ώσπου τελικά διαλύθηκε³⁶.

Η μέριμνα της πολιτείας για το εκπαιδευτήριο αυτό φαίνεται από την αναφορά υπ' αριθμόν 411³⁷ στην οποία ο κυβερνήτης της Ελλάδας, συνυπογράφοντας με τον επί των Εκκλησιαστικών Γραμματέα Ν. Χρυσόγελο, απευθύνεται προς τη Γερουσία με τίτλο «Περί ἐξευρέσεως πόρων γιά τή συντήρηση σχολείων καί ιδιαίτερα γιά τήν ἐκκλησιαστική σχολή τῆς Μονῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς στόν Πόρο». Η αναφορά αυτή αναφέρει μεταξύ άλλων τα εξής: «Ὁ ἐπί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καί τῆς Δημοσίου Ἐκπαιδεύσεως Γραμματεὺς διετάχθη να καθυποβάλλη εἰς τήν Κυβέρνησιν, τὰς ὁποίας εἰσὶν ἀπὸ τῆς πληροφορίας περὶ τῶν κατὰ τήν Ἐπικράτειαν ἱερῶν μοναστηρίων καί Διδακτικῶν Καταστημάτων κατὰ συνέπειαν τῆς πρὸς τοὺς Εκτ. Ἐπιτρόπους καί πρὸς Διοικητὰς ἐγκυκλίου, ἐκδοθείσης περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου. Τὰς πληροφορίας ταύτας θέλομεν σὰς κοινοποίησιν ἐντὸς ὀλίγου καί τὰ ὁποία ἐλάβομεν μέτρα, διὰ να συνάξωμεν τὰς διαφόρους κληροδοσίας ἀφιερωμένας εἰς σύστασιν καί βελτίωσιν τῶν ἐθνικῶν καταστημάτων τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ Γ' τοῦ αὐτοῦ Ψηφίσματος διαλαμβανομένων. Πρὶν δε ἡ Γερουσία γνωρίσῃ ἐκ τούτων τήν σημερινήν κατάστασιν τῆς Δημοσίου Ἐκπαιδεύσεως καί σκεφθῇ περὶ τῶν σταθερῶν πόρων τοῦ Κράτους κατὰ τὸ ἀρθρ. Β' τοῦ διαληφθέντος Ψηφίσματος, τοὺς ὁποίους τὸ Ἔθνος ἔκρινεν ἀναγκαῖον να προμηθεύσῃ εἰς τήν Κυβέρνησιν, διὰ να ἐνθαρρύνῃ τήν ἐθνικὴν ἐκπαίδευσιν προσκαλεῖται να μας κοινοποιήσῃ τήν γνώμην τῆς περὶ τοῦ προκειμένου σχεδίου ψηφίσματος, τὸ ὁποῖον θέλει καθυποβάλλει ὁ ἐπί τῶν Εκκλ. Γραμματεὺς. Τὸ ἀντικείμενον τοῦ ψηφίσματος τούτου εἶναι

³⁵ Κούκκου, ὁ.π., σ. 591

³⁶ Ευαγγελίδης, ὁ.π., σ. 187

³⁷ Αρχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Παλιγγενεσίας 1821-1832, τμ. 21, Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων, Αθήνα 2008, σ. 23-24

ἡ ἀφιέρωσις τῶν ἐκ τοῦ ἐνοικίου προσόδων τῆς ἐν Πόρῳ Ἱεράς Μονῆς, αἱ ὁποῖαι θέλουν προσδιορισθῆ ἔξηρημένως κατὰ τό πνεῦμα τοῦ διαληφθέντος ψηφίσματος, εἰς βελτίωσιν καί τοῦ ἰδίου καταστήματος καί σύστασιν Ἐκκλησιαστικοῦ Σχολείου, τό ὁποῖον θέλει ἀρχίσει τάς ἐργασίας του με τήν εἴσοδον τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Μολονότι αἱ εἰρημέναι πρόσοδοι δέν ἐξαρκοῦσι πρός τόν σκοπόν τόν ὁποῖον προέθετο ἡ Κυβέρνησις καί ὁ ὁποῖος ἐξηγεῖται εἰς τήν ὑπ' ἀρ. 243 ἐγκύκλιον, θέλουν χρησιμεύσει μολαταῦτα εἰς τήν παροῦσαν ἀπορίαν τοῦ Ταμείου, εἰς ἐπίσκευήν τοῦ τείχους καί τῶν οἰκημάτων, ἕως νά πορισθῶσιν ἀσφαλεστέρα μέσα. Ἡ Κυβέρνησις δέν ἀμφιβάλλει ὅτι θέλετε συμπράξει ὅσοι ἐξ ὑμῶν εἰς τήν ἐνέργεια τοῦ προτιθεμένου σχεδίου, προστιθέμενοι με τήν γνώμην τῆς Κυβερνήσεως».

Οἱ πρότοι δάσκαλοι τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σχολείου τοῦ Πόρου ἦταν ὁ ιερομόναχος Βενέδικτος καί ὁ ἀρχιμανδρίτης Προκόπιος Δενδρινός, ἐνώ ὁ ἡγούμενος Νικηφόρος ἀνέλαβε τίς οικονομικές υποθέσεις.

1.1.5. Γεωργικόν Σχολεῖον ἢ Πρότυπη Ἀγροτική Σχολή Τίρυνθας

Ἡ Πρότυπος Ἀγροτική Σχολή στήν Τίρυνθα ἰδρύθηκε με οικονομική πρωτοβουλία τοῦ φιλέλληνα Εὐνάρδου. Ὅπως πληροφοροῦμαστε ἀπό τήν *Γενική Εφημερίδα τῆς Ἑλλάδος*³⁸ «Ἡ πατρική Κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος βλέπουσα τήν λυπηράν κατάστασιν εἰς τήν ὁποίαν εὐρίσκεται ἡ σημερινή γεωργία τῆς πατρίδος, καί ἐκτιμοῦσα τάς ἐλπίζομένας ἀπό τήν καλυτέρευσιν τῆς ὠφελείας, ἀπεφάσισε νά συστήσῃ πρότυπον ἀγροκήπιον (*ferme modele*), ὅπου θα διδάσκωνται διά θεωρίας ἐν ταῦτῳ καί πράξεως αἱ γνώσεις τῆς τελειοποιημένης καί καλῶς ἐννοουμένης σήμερον ἐν Εὐρώπῃ γεωπονίας, καθῶς καί διάφοροι ἐξ αὐτῆς ἐξαρτώμενοι κλάδοι».

Ὁ Ι. Καποδίστριας, γιά τή θέση τοῦ διευθυντή τοῦ Γεωργικοῦ Σχολείου, ὅρισε τόν ἐιδικό ἐπιστήμονα Γρ. Παλαιολόγο³⁹ τόν ὁποῖο κάλεσε ἀπό τὸ Παρίσι. Ὁ Παλαιολόγος ἐκτός τοῦ ὅτι δίδασκε στή σχολή ἔφερε γενικότερα στον ἐλλαδικό χώρο τούς τρόπους καλλιέργειας πολλῶν γεωργικῶν καί ἀγροτικῶν προϊόντων καί συνέβαλε στο νά ἀναπτυχθεῖ ἡ κτηνοτροφία. Ἡ συγκεκριμένη σχολή χάριζε ἐπίσης σε κάθε ἀπόφοιτό

³⁸Γενική Εφημερίς τῆς Ἑλλάδος, 1830, ὁ.π., σ. 38

³⁹ Στό ἴδιο, σ. 39

της, με έξοδα και πάλι του Εϋνάρδου, τα απαραίτητα εργαλεία και σύνεργα, ώστε να καταφέρει να ξεκινήσει την εργασία του πάνω στην αγροτική τέχνη⁴⁰.

1.1.6. Κεντρικόν Πολεμικόν Σχολείον ή Στρατιωτική Σχολή Ευελπίδων

Η *Στρατιωτική Κεντρική Σχολή* ιδρύθηκε από τον Ι. Καποδίστρια τον Ιανουάριο του 1829 και πρώτος διοικητής της ήταν ο Γάλλος αντισυνταγματάρχης Πωζιέ, τον οποίο παρακίνησε ο Κυβερνήτης να συνεργαστεί με τον συνταγματάρχη Χάιντεκ για να ιδρύσουν ένα *Κεντρικό Στρατιωτικό Σχολείο*. Οι σπουδαστές φοιτούσαν στη σχολή αυτή τρία (3) έτη, ωστόσο αργότερα το 1834 η φοίτηση αυξήθηκε στα οχτώ (8) έτη.

Το πρόγραμμα σπουδών ήταν παρόμοιο με αυτό της Γαλλικής Πολυτεχνικής Σχολής, που είχε δημιουργηθεί από τον Ναπολέοντα, αλλά όχι τόσο υψηλού επιπέδου. Οι πρώτοι μηχανικοί που σπούδασαν στην Ελλάδα προήλθαν από τη στρατιωτική αυτή σχολή. Με αφορμή λοιπόν την αποφοίτηση το 1831 των οχτώ (8) πρώτων ανθυπολοχαγών πυροβολικού η σχολή ονομάστηκε *Στρατιωτική Σχολή των Ευελπίδων*, επειδή ο Ι. Καποδίστριας ονόμασε «*Ευέλπιδες*» τους απόφοιτους⁴¹. Επίσης, μετά τη συγχώνευση με την Πυροβολική και Ευελπίδων Σχολή στο τέλος του 1830 οι σπουδαστές έφταναν τους εξήντα (60) και πολλά παιδιά από αυτά είχαν διακριθεί και προέλθει από το *Ορφανοτροφείον*⁴². Σε αυτή τη σχολή η διδασκαλία της ελληνικής και της γαλλικής γλώσσας ήταν υποχρεωτική.

1.1.7. Σχολεία Εξωτερικού

Ο Ι. Καποδίστριας, επίσης, έδωσε αρκετή βαρύτητα στα σχολεία του εξωτερικού, στα οποία φοιτούσαν Έλληνες μαθητές, που είχαν βρεθεί εκεί με τις οικογένειές τους λόγω του πολέμου που είχε ξεσπάσει στην Ελλάδα και στα περισσότερα εργαζόνταν Έλληνες δάσκαλοι, ώστε να μεταλαμπαδεύουν τις εθνικές αρχές στους νέους. Μεταξύ των

⁴⁰ Κούκκου, *ό.π.*, σ. 592

⁴¹ Τζανάκος, *ό.π.*, σ. 94

⁴² Κούκκου, *ό.π.*, σ. 592

σχολείων αυτών, τα περισσότερα εκ των οποίων είχαν ιδρυθεί προτού φτάσει ο Ι. Καποδίστριας στην Ελλάδα, ήταν αυτά που βρίσκονταν στη Γενεύη, στο Μόναχο, στην Τεργέστη, στη Βενετία, στην Ανκόνα, στη Δρέσδη, στη Βασιλεία, στο Λονδίνο και στο Παρίσι. Στο Παρίσι λειτουργούσε επιπλέον και Λύκειο για τους Έλληνες μαθητές⁴³. Τα πιο γνωστά σχολεία του εξωτερικού ήταν αυτό στο Μόναχο, στο οποίο δίδασκε ο αρχιμανδρίτης Μιχαήλ Αποστολίδης και το οποίο συντηρούνταν με έξοδα του βασιλιά της Βαυαρίας Λουδοβίκου⁴⁴, αλλά και το Ορφανοτροφείο της Γενεύης υπό την εποπτεία του Αλέξανδρου Ραδινού⁴⁵.

1.1.8. Σχολεία θηλέων

Επιπροσθέτως, έγινε μια απόπειρα να ιδρυθούν σχολεία όπου είχαν τη δυνατότητα να φοιτούν κορίτσια, τα οποία όμως στηρίχτηκαν κυρίως σε ιδιωτικά κεφάλαια. Ένα από αυτά τα σχολεία για τα «κοράσια» υπήρχε στην Αίγινα⁴⁶, το οποίο είχε ιδρύσει η Δούκισσα της Πλακεντίας και σε αυτό φοιτούσαν τριάντα (30) μαθήτριες και η δασκάλα ήταν διορισμένη από την κυβέρνηση. Σχολείο θηλέων επίσης είχε ιδρυθεί στη Σύρο με πρωτοβουλία των κυριών της νήσου, όπως η Κυριακούλα Ναύτη, η Σμαράγδα Σκαραμαγκά και ακόμη έξι κυρίες. Το αλληλοδιδασκτικό σχολείο θηλέων της Σύρου, στο οποίο δίδασκαν οι αδελφές Ελευθερίου, τον Ιούλιο του 1830 αριθμούσε διακόσιες (200) σπουδάστριες και το ελληνικό είκοσι τρεις (23). Ακόμη, στο Ναύπλιο συστάθηκε από τη Φιλανθρωπική Εταιρεία το 1826 σχολείο θηλέων, όπου δίδασκε η χήρα του Γ. Κλεόβουλου, και το οποίο ανέλαβε να συντηρεί αργότερα ο Ι. Καποδίστριας. Το 1831 ιδρύθηκε στο Ναύπλιο και το πρώτο ιδιωτικό σχολείο για κορίτσια από τη Γαλλίδα Βολμερόζ, στο οποίο είχαν τη δυνατότητα να σπουδάσουν κορίτσια από πλούσιες οικογένειες. Τέλος, οργανωμένα σχολεία για κορίτσια υπήρχαν και στην Αθήνα, την Ύδρα και την Πάτρα.

⁴³ Στο ίδιο

⁴⁴ Στο ίδιο

⁴⁵ Ευαγγελίδης, *ό.π.*, σ. 189

⁴⁶ Κούκκου, *ό.π.*, σ. 592

1.2. Αλληλοδιδασκτική ή Λαγκαστριανή μέθοδος

Ο Ι. Καποδίστριας όταν έφτασε στην Ελλάδα αποφάσισε να συνεχίσει τη *Λαγκαστριανή μέθοδο* ή το *αλληλοδιδασκτικό σύστημα* που είχε εισαγάγει ο Γ. Κλεόβουλος, λόγω των συνθηκών που βρήκε στην ελληνική εκπαίδευση με την έλλειψη επαγγελματιών δασκάλων, καταρτισμένων και επιμορφωμένων για να διδάξουν. Σύμφωνα με τη μέθοδο αυτή οι καλύτεροι ή οι μεγαλύτεροι μαθητές λειτουργούσαν ως δάσκαλοι, ώστε να μεταδώσουν όσα είχαν μάθει σε παιδιά μικρότερης ηλικίας. Αυτή η τακτική λόγω της μεγάλης έλλειψης δασκάλων είχε αρκετά πλεονεκτήματα και συνέβαλε στη γρήγορη διάδοση της παιδείας στην Ελλάδα. Η μέθοδος αυτή, βέβαια, ήταν διαδεδομένη από τα προηγούμενα χρόνια στην Αθήνα, την Τήνο, το Άργος, τον Μυστρά, την Τρίπολη, το Ναύπλιο, την Ύδρα, την Πάρο, τον Πόρο, τη Νάξο και έτσι η Φιλανθρωπική Εταιρεία αποφάσισε να ιδρύσει αλληλοδιδασκτικά σχολεία σε όλες τις απελευθερωμένες περιοχές. Παρόλο που οι εκπαιδευτικές πρακτικές δεν ήταν τόσο ποιοτικές, κάποιοι κατάφεραν να ξεχωρίσουν όπως ο δάσκαλος Άνθιμος Γαζής και ο δάσκαλος Edward Maison⁴⁷.

Ο Γ. Κλεόβουλος είχε διδαχθεί την αλληλοδιδασκτική μέθοδο στη Γαλλία και την εφήρμοσε για πρώτη φορά το 1819 στο σχολείο του στο Ιάσιο⁴⁸. Στη συνέχεια, το 1820 ο Αθανάσιος Πολίτης εφαρμόζει την αλληλοδιδασκτική μέθοδο στα σχολεία των Ιονίων Νήσων, ενώ για πρώτη φορά το 1819 λειτουργεί στη Μάνη το πρώτο αλληλοδιδασκτικό σχολείο από τον Χριστόφορο Περραιβό. Ο Ι. Καποδίστριας πιστεύοντας ότι έπρεπε να διατηρήσει την ομοιομορφία, για τη σωστή λειτουργία του εκπαιδευτικού συστήματος λόγω των κακών οικονομικών της χώρας, υποστήριξε την ενιαία εφαρμογή της αλληλοδιδασκτικής μεθόδου στα σχολεία. Έτσι προέβη στη σύσταση *Επιτροπής επί της Προπαίδειας*, η οποία ήταν υπεύθυνη για την οργάνωση του σχολικού δικτύου. Όλοι οι συνεργάτες του μεταξύ των οποίων ο Ι. Κοκκώνης, ο οποίος ήταν μαθητής του Γάλλου Σαραζίν, και ο Νεόφυτος Νικητόπουλος ήταν γνώστες της αλληλοδιδασκτικής μεθόδου. Όταν ο Ι. Καποδίστριας ανέθεσε στην επιτροπή να επιλέξει ποιο απ' όλα τα εγχειρίδια αλληλοδιδασκτικής θα ακολουθούσαν τα αλληλοδιδασκτικά σχολεία της Ελλάδας, έπειτα

⁴⁷Woodhouse, *ό.π.*, σ. 605

⁴⁸Αννα Κοντονή, *Το Νεοελληνικό Σχολείο και ο Πολιτικός ρόλος των Παιδαγωγικών συστημάτων*, Βασίλης Δημουλίνος (επιμ.), Κριτική, Αθήνα 1997, σ. 94

από ρήξεις και συγκρούσεις τελικά επικράτησε η αλληλοδιδασκτική μέθοδος του Σαραζίν, την οποία ανέλαβε να μεταφράσει και να γράψει ο Ι. Κοκκώνης. Με το διάταγμα της 12ης Σεπτεμβρίου 1830 ορίστηκε ως υποχρεωτικός ο νέος οδηγός της αλληλοδιδασκτικής μεθόδου του Κοκκώνη με τον τίτλο «*Εγχειρίδιον διά τὰ Αλληλοδιδασκτικά σχολεία ἢ Ὁδηγός τῆς ἀλληλοδιδασκτικῆς μεθόδου ὑπό Sarazin*»⁴⁹.

⁴⁹ Κοντονή, *ό.π.*, σ. 97-98

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2: ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

ΕΠΙ Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ

2.1. Χριστιανισμός και ελληνική παιδεία

Ο Ιωάννης Καποδίστριας, όντας ένας οξυδερκής άνθρωπος και θέλοντας να μην επιφέρει τεράστιες ανισοροπίες στο νεοσύστατο ελληνικό κράτος το οποίο είχε βιώσει ήδη μεγάλες συγκρούσεις και αναταραχές, διατήρησε τους ήδη υπάρχοντες θεσμούς και προσπάθησε να τους ενσωματώσει σε όλους τους τομείς της πολιτικής του όπως και στην εκπαίδευση. Έτσι, ο χριστιανισμός, ένα στοιχείο σχεδόν ταυτόσημο με την ελληνικότητα, διέπνεε και καθόριζε την εκπαίδευση που διαμορφωνόταν στην Ελλάδα συνδυασμένη όμως με τη γνώση της αρχαιότητας και πιο συγκεκριμένα της αρχαίας ελληνικής γραμματείας, που αποτελεί την πεμπτούσια της ελληνικής πολιτισμικής κληρονομιάς και θα παρείχε μια ποιότητα στην εκπαίδευση των Ελλήνων. Ήδη από την περίοδο της Ελληνικής Επανάστασης οι Έλληνες προσπάθησαν να διασώσουν την ορθόδοξη πίστη⁵⁰ τους και την αφοσίωσή τους στην Ορθόδοξη Ανατολική Εκκλησία και αυτό φαίνεται από τα τρία συντάγματα που ψηφίστηκαν κατά τη διάρκεια του Αγώνα. Αυτή η κίνηση δήλωνε και την πρόθεση των Ελλήνων να μην ταυτίζονται με τους Δυτικοευρωπαίους. Ο Ι. Καποδίστριας, λοιπόν, ήταν ίσως ο καλύτερος εκφραστής αυτής της ιδεολογίας που έδινε περιεχόμενο στον όρο παράδοση⁵¹. Παρόλο που για τους Έλληνες του εξωτερικού η ελληνική παράδοση ταυτίζεται με την ελληνική αρχαιότητα, εντούτοις για τους Έλληνες που ζούσαν στην Ελλάδα η βυζαντινή περίοδος, επίσης, είναι πολύ σημαντική και ήταν η περίοδος στην οποία άνθισε η χριστιανική θρησκεία. Λίγα, λοιπόν, από τα αισθήματα που ένωναν τους Έλληνες απέναντι στον τουρκικό ζυγό ήταν η Ορθόδοξη Εκκλησία, η ιστορία του ένδοξου παρελθόντος και ο πατριωτισμός. Αυτά λοιπόν έγιναν η βάση του ελληνικού εκπαιδευτικού συστήματος⁵².

⁵⁰ Δαφνής, *ό.π.*, σ. 562

⁵¹ Στο ίδιο, σ. 563

⁵² Woodhouse, *ό.π.*, σ. 601

Το βάρος που δόθηκε στη χριστιανική παράδοση ήταν πολύ μεγάλο και αυτό φαίνεται από πολλές ενέργειες του Ι. Καποδίστρια. Αρχικά, σε επιστολή του το 1827 προς τον πρόεδρο του φιλελληνικού κοιμητηρίου της Ελβετίας γράφει ότι βασίζεται στην Ελβετία, ώστε εκείνη να διαθέσει χρήματα για τη μόρφωση των νέων Ελλήνων. Επίσης, παροτρύνει τους Φιλέλληνες και τους πλούσιους Έλληνες του εξωτερικού να συγκεντρώσουν όλα τα παιδιά, να φροντίσουν για τη μόρφωσή τους, να τους διδάξουν τους κλασικούς, τις επιστήμες, τα μαθηματικά, πρακτικά μαθήματα και πάνω απ' όλα την ορθόδοξη θρησκεία⁵³. Οι πόροι που διατίθεντο για την ανέγερση σχολείων και τον εξοπλισμό αυτών προέρχονταν σε ένα πολύ μεγάλο βαθμό από την Εκκλησία, η οποία στήριξε εξ αρχής αυτή την προσπάθεια. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα του κεντρικού χαρακτήρα της ορθόδοξης πίστης στην εκπαίδευση είναι το διάταγμα συγκρότησης του πιο σημαντικού δημοσίου εκπαιδευτηρίου της εποχής, του *Ορφανοτροφείου*, το οποίο από τις πρώτες γραμμές του κιάλας προτάσσει το χριστιανικό ιδεώδες που θα πρέπει να διέπει την εκπαίδευση των νέων. Πιο συγκεκριμένα το διάταγμα στη *Γενική Εφημερίδα της Ελλάδος* αναφέρει τα εξής⁵⁴: «*Επιθυμοῦντες δε να δώσωμεν εἰς τό κατάστημα τοῦτο διοργανισμόν ἰκανόν να καταστήσῃ τοὺς μαθητάς μετόχους τῶν ἀγαθῶν τῆς ἠθικῆς καί χριστιανικῆς ἀγωγῆς καί τῆς ὑγιοῦς στοιχειώδους παιδείας καί ἐπειδόμενοι εἰς τόν ἔμφρονα ζῆλον καί τόν πατριωτισμόν τῶν πολιτῶν, τοὺς ὁποίους προσκαλοῦμεν να διευθύνουν καί να διοικοῦν τό περί οὗ ὁ λόγος κατάστημα, καί να ἐπιστατοῦν εἰς τήν ἐκπαίδευσιν τῶν μαθητῶν Διατάττομεν αρθ. Α' Τήν γενικήν ἐπιστασίαν τοῦ Ὁρφανοτροφείου, καθὼς καί τήν οἰκονομίαν αὐτοῦ, θέλει ἔχει Ἐπιτροπή, συγκειμένη ἀπό τῶν Ἑκτακτον Ἐπίτροπον τῶν Δυτικῶν Σποράδων, τόν ἱεροδιάκονον Κ. Γρηγόριον Κωσταντῶν καί τόν ἀρχιμανδρίτην Κ. Λεόντιον Καμπάνην». Η παρουσία της Εκκλησίας είναι σε όλες τις πτυχές της εκπαίδευσης. Οι κληρικοί και η Εκκλησία ήταν υπεύθυνοι για την εύρεση τοποθεσίας ανέγερσης σχολείων, για την ανέγερσή τους, για τη στελέχωσή τους, για την παράδοση μαθημάτων αλλά και για την παροχή ή αγορά των σχολικών εγχειριδίων όπως επίσης και τη χρηματοδότηση αυτών, με τρανό παράδειγμα τον ηγούμενο Κωνσταντά της Ιεράς Μονῆς Αγίου Γεωργίου Σκύρου, ο οποίος δώρισε 2.000 γρόσια στο *Ορφανοτροφείο* της Αίγινας⁵⁵.*

⁵³Woodhouse, *ό.π.*, σ. 602

⁵⁴Γενική Εφημερίς της Ελλάδος, 1829, *ό.π.*, σ. 155

⁵⁵Γενική Εφημερίς της Ελλάδος, 1830, *ό.π.*, σ. 33

Η μεγάλη σύνδεση χριστιανισμού και εκπαίδευσης, επίσης, φαίνεται και από ένα ακόμη γεγονός. Την ημέρα των εγκαινίων του ναού του *Ορφανοτροφείου* της Αίγινας, τον Απρίλιο του 1829, αφού ο Επιτηρητής αρχιμανδρίτης Λεόντιος Καμπάνης εκφώνησε λόγο, έπειτα τα παιδιά του *Ορφανοτροφείου* εξέδωσαν και αυτά με τη σειρά τους την εξής ευχαριστήριο προσευχή⁵⁶: «*Θεέ ούράνιε! βασιλεῦ τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς! ὅστις προνοεῖς καί διοικεῖς τά πάντα, καί ἐξάπέστειλας τοιοῦτον τόν φιλοστοργότατον πατέρα μας τόν Κυβερνήτην! ὅστις προνοεῖ διά τήν εὐδαιμονίαν τοῦ ἔθνους μας καί διά τήν σωματικήν καί ἠθικήν ὑπαρξιν ἡμῶν τῶν ὀρφανῶν παιδιῶν, ὅστις διώρισε καί ἄξιον Προστάτην μας τόν ἀδελφόν Αὐτοῦ Βιάρων Α. Καποδίστριαν! Ὑψιστε θεέ, ὅστις εἶπας, Ἐκ στόματος νηπίων καί θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον, δέξου τάς ταπεινάς εὐχαριστίας μας, καί διαφύλαξον τόν Κυβερνήτην καί τόν Προστάτην μας...».* Από τα παραπάνω καταλαβαίνουμε όχι μόνο την άρρηκτη σχέση μεταξύ των θεσμικών αυτών οργάνων αλλά και τον ιδιαίτερο ρόλο του Ι. Καποδίστρια, ο οποίος ενσάρκωνε τον πολιτικό, τον ηγέτη, τον προστάτη της εκπαίδευσης και των χριστιανικών αξιών.

2.2. Περιεχόμενο και γλώσσα εκπαίδευσης

Το περιεχόμενο της εκπαίδευσης στηρίχτηκε κυρίως στην αρχαία ελληνική γραμματεία και σε μαθήματα φυσικών και θετικών επιστημών, τα οποία διαπνέονταν από τις ευρωπαϊκές ιδέες του Διαφωτισμού και των οποίων ο Ι. Καποδίστριας ήταν γνώστης. Η γλώσσα της εκπαίδευσης ήταν η δημοτική με στοιχεία καθαρεύουσας. Τα μαθήματα της αρχαίας ελληνικής γραμματείας περιελάμβαναν κείμενα αρχαίων Ελλήνων συγγραφέων όπως Αριστοτέλη, Πλάτωνα, Στράβωνα, Επίκτητου κλπ. και τα εγχειρίδια αυτών κατέφθαναν άλλοτε από δωρεές του εξωτερικού και άλλοτε από ιδιωτική πρωτοβουλία Ελλήνων ή της Εκκλησίας. Στη *Γενική Εφημερίδα της Ελλάδος* πληροφορούμαστε συνέχεια για τις λίστες των εγχειριδίων που έφταναν και προορίζονταν για σχολική χρήση. Ένα από τα πάρα πολλά παραδείγματα τέτοιων βιβλίων ήταν η προσφορά του Σ. Παλαιολόγου που διαβάζουμε στη *Γενική Εφημερίδα της Ελλάδος* του 1830⁵⁷: «*Συγχρόνως ἔφθασαν καί τά σταλθέντα δωρεάν παρά τοῦ ἐν*

⁵⁶Γενική Εφημερίς της Ελλάδος, 1829, ό.π., σ. 107

⁵⁷Γενική Εφημερίς της Ελλάδος, 1830, ό.π., σ. 34

Όλλανδα φιλόμουσον εμπόρου Κυρίου Στεφάνου Παλαιολόγου έκ της έκδόσεως του κυρίου Κοραή τά ακόλουθα: Γεωγραφία Στράβωνος, Πολιτικῶν Ἀριστοτέλους, Ἠθικῶν Ἀριστοτέλους, Ἐγχειρίδιον Ἐπικτήτου, Διατριβῶν, Στρατηγικῶν Ὀνήσανδρος». Επίσης, παίρνοντας ως σημείο αναφοράς το *Κεντρικόν Σχολεῖον* που είχε ιδρυθεί μέσα στο *Ορφανοτροφεῖον* και το οποίο παρείχε μια υψηλὴν προδιαγραφῶν εκπαίδευση, εκτός από τα πρακτικά μαθήματα ὅπως η τυπογραφία, η ωρολογοποιία, η ραπτική, η υποδηματοποιία, η ιχνογραφία και η ξυλουργική, δίδασκονταν και η αρχιτεκτονική, η ιατρική, η μουσική, οι ξένες γλώσσες και τα μαθηματικά⁵⁸.

Όσον αφορά στη γλώσσα της εκπαίδευσης δόθηκε ιδιαίτερη βάση στη λαϊκή γλώσσα, η οποία ὁμως διατηρούσε πολλά στοιχεία της καθαρεύουσας. Μέχρι την ἔλευση του Ι. Καποδίστρια η τυπική παιδεία περιοριζόταν στη μελέτη των κλασικῶν για τα παιδιά των εὐπορῶν οικογενειῶν. Αυτά ονομάζονταν «ελληνικά σχολεία», επειδή δίδασκαν την κλασική παρά τη λαϊκή γλώσσα, τη γνωστή και ως «ρωμαίικα»⁵⁹. Για πολλά χρόνια οι υποστηρικτές της κλασικῆς παράδοσης και γλώσσας και οι υποστηρικτές αυτῶν που επιθυμούσαν μια πιο ωφελιμιστική μορφή της εκπαίδευσης, η οποία να βοηθά και τα παιδιά φτωχότερων οικογενειῶν να κερδίζουν τα προς το ζην και να βιοπορίζονται, βρίσκονταν σε μια διαρκή σύγκρουση. Παρά το γεγονός ὅτι ο συντηρητισμὸς των ανώτερων κοινωνικῶν στρωμάτων ἔδειχνε ὅτι θα υπερίσχυε, εντούτοις η εμπειρία του Ι. Καποδίστρια στην Ελβετία τον ὡδήγησε σε μια εντελῶς διαφορετικὴ προσέγγιση που ἔδινε μεγαλύτερη βάση στην πρακτικὴ εκπαίδευση και γλώσσα⁶⁰.

2.3. Διάφορα εκπαιδευτικὰ ζητήματα

Αναφορικά με τον τρόπο λειτουργίας των σχολείων, και κυρίως των αλληλοδιδασκτικῶν, ἔχουμε να παρατηρήσουμε ὅτι ο Ι. Καποδίστριας ἦταν αυστηρὸς και θεωρούσε ὅτι ἔπρεπε να μην υπάρχουν μεγάλα διαστήματα εκπαιδευτικῆς αδράνειας, ὅπως αργίες, διακοπές κλπ. Πιο συγκεκριμένα, στο διάταγμα αρ. 353⁶¹ αναφέρονται τα εξής:
«Θεωροῦντες ποσὸν ἐμποδίων φέρουν εἰς τὴν προκοπὴν τῶν μαθητευομένων παιδῶν αἱ

⁵⁸Woodhouse, *ὁ.π.*, σ. 606-607

⁵⁹Στο ἴδιο, σ. 605

⁶⁰Στο ἴδιο, σ. 604-605

⁶¹Γενικὴ Εφημερίς της Ελλάδος, 1830, *ὁ.π.*, σ. 37

συχναί ἀργίαι καί διακοπαί τῶν μαθημάτων, στοχαζόμενοι ὅτι θεάρεστοτερον ἔργον δέν δύναται νὰ πράξῃ ὁ χριστιανός παρά νὰ ἐνασχολῆται ἐκπαιδευόμενος τά πρὸς τὸν θεόν πρὸς τὸν πλησίον καί πρὸς σε ἑαυτὸν χρέη διατάττομεν κατὰ τὴν Ἐπικράτειαν ἀλληλοδιδασκτικά σχολάζουσι κατὰ τὰς Κυριακὰς ἡμέρας τὰς δεσποτικὰς καί θεομητορικὰς ἑορτὰς ὅλας, καί τὰς τῶν ἁγίων, αἱ ὁποῖαι σημειοῦνται ὡς ἀκολούθως Ἰανουαρίου τὴν α', ς', ζ' καί λ', Φεβρουαρίου τὴν β', Μαρτίου τὴν κε', Ἀπριλίου τὴν κγ', Μαΐου τὴν κα', Ἰουνίου τὴν κδ', κθ' καί λ', Ἰουλίου τὴν κ' καί κζ', Αὐγούστου τὴν ς' καί ιέ', Σεπτεμβρίου τὴν η', ιδ' καί κς', Ὀκτωβρίου τὴν κς', Νοεμβρίου τὴν η', ιδ' καί λ', Δεκεμβρίου τὴν ς', ιβ', κδ', κε', κς' καί κζ, τρεῖς ἡμέρας προτοῦ καί μετὰ τὸ Ἅγιον Πάσχα, τὴν πέμπτην τῆς Ἀναλήψεως, Τὴν πρώτην καί δευτέραν τῆς Πεντηκοστῆς». Επίσης, ὀριζόταν στις υπόλοιπες εορτές, μετὰ τὴν ἀπόλυση τῆς ιερῆς λειτουργίας, νὰ συνέρχονται οἱ μαθητὲς στο σχολεῖο καὶ μετὰ τὴν ἐξήγησιν τοῦ Ἱεροῦ Ευαγγελίου καὶ τοῦ Ἀποστόλου τῆς ἡμέρας νὰ γίνεται ἡ συνήθης παράδοσις.

Οἱ καλοκαιρινὲς διακοπὲς τῶν ἀλληλοδιδασκτικῶν σχολείων ὀρίζονταν ἀπὸ τὸν Ἰούλιο μέχρι τὸν Σεπτέμβριο στις ὁποῖες ὁμως δὲν υπήρχε πλήρης παύσις τῶν παραδόσεων τῶν μαθημάτων, ἀλλὰ ἀπλῶς οἱ παραδόσεις γίνονταν ἕως τὸ μεσημέρι καὶ ὄχι τις ἀπογευματινὲς ὥρες. Οἱ παραδόσεις, ἀκόμη, τῶν μαθημάτων γίνονταν τρεῖς φορές ἀπὸ τις 9 π.μ. ἕως τις 12 π.μ. καὶ ἄλλες τρεῖς ἀπὸ τις 2 μ.μ. ἕως τις 5 μ.μ. Επιπροσθέτως, ἀν κάποιος μαθητὴς ἀπουσίαζε ἀπὸ τὸ μάθημα ὀριζόταν γιὰ ἐκεῖνον ποινὴ ἐξαιτίας τῆς ἀμέλειάς του καὶ ὅποιος ἀπουσίαζε δύο συνεχόμενες ἡμέρες ἢ σε τακτικὴ βάση χωρὶς νὰ ὑπάρχει ἀπόδειξις ὅτι συντρέχει κάποιος σοβαρὸς λόγος, τὴν πρώτη καὶ τὴν δευτέρα φορά ἐπιβαλλόταν κάποια τιμωρία, ἐνῶ τὴν τρίτην φορά ἀποβαλλόταν ἀπὸ τὸ σχολεῖο χωρὶς κάποια συγκατάβασις⁶². Γιὰ τὴν ἐπιτήρησιν τέτοιων συμβάντων υπεύθυνοι ἦταν οἱ δάσκαλοι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τὴν υποχρέωσιν νὰ ἀναφέρουν τὴν ἀπουσία τῶν μαθητῶν στους γονεῖς τους καὶ ἐκεῖνοι μετὰ τὴν σειρά τους εἴτε μὲσω γράμματος εἴτε ἀυτοπροσώπως ἔπρεπε νὰ ἀναγγέλλουν τους λόγους, γιὰ τους ὁποῖους ὁ μαθητὴς δὲν προσήλθε στο μάθημα. Ἀκόμη, υποχρέωσιν τῶν δασκάλων ἦταν νὰ ἐνημερώνουν καὶ νὰ ἐξηγούν στους γονεῖς τῶν μαθητῶν τὰ διατάγματα αὐτά. Επίσης, οἱ δάσκαλοι ἦταν υποχρεωμένοι νὰ κρατοῦν ὀνομαστικούς καταλόγους μαθητῶν, παρουσιολόγιο καὶ ἄλλα σημαντικὰ ἐγγράφα ὁπως καταλόγους προβιβασμοῦ, τὰ ὁποῖα θὰ δίνονταν στους

⁶² Στο ἴδιο, σ. 38

προσωρινούς διοικητές ή αμέσως στη Γραμματεία Δημοσίου Εκπαιδεύσεως ανά δύο μήνες.⁶³

Άλλο ένα σημαντικό στοιχείο, το οποίο προέτασσε ο Κυβερνήτης Ι. Καποδίστριας και στο οποίο έδινε ιδιαίτερο βάρος, ήταν η κατάρτιση καταλόγων των καλών μαθητών⁶⁴, οι οποίοι αρίστευαν στις δημόσιες εξετάσεις και εκτός από τα βραβεία τα οποία λάμβαναν, έπαιρναν και υποτροφίες από την κυβέρνηση για να φοιτήσουν σε ανώτερα σχολεία. Με αυτό τον τρόπο ο Κυβερνήτης έδινε κίνητρα στους μαθητές να βελτιώνονται, έτσι ώστε να προωθείται μια ανώτερου επιπέδου εκπαίδευση όπως την είχε οραματιστεί.

⁶³Στο ίδιο

⁶⁴Στο ίδιο

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3: Η ΠΑΙΔΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΧΑΪΑ (ΠΑΤΡΑ) ΕΠΙ

I. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ (1828-1831)

Σε γενικές γραμμές οι πολιτικές επιλογές του Ιωάννη Καποδίστρια απέβλεπαν στη δημιουργία ενός σύγχρονου συγκεντρωτικού κράτους που θα ήταν σε θέση να εξυπηρετεί τους πολλούς. Για να πραγματοποιηθεί, όμως, αυτό θα έπρεπε να δημιουργηθεί ένας καθοδηγούμενος εποπτικός μηχανισμός υπό την επίβλεψη της *Γραμματείας Εκκλησιαστικών και Δημοσίας Παιδείσεως*, ο οποίος θα παρενέβαινε και θα μπορούσε να επιβλέπει τις περιφέρειες και τους περιφερειακούς θεσμούς κάθε περιοχής⁶⁵. Παρά την επιμονή του Ι. Καποδίστρια για μια συγκεντρωτική πολιτική, εντούτοις ακόμη και μέσα σε τοπικούς εκπαιδευτικούς φορείς επέτρεπε να υπάρχουν άτομα της αντιπολίτευσης χωρίς να τα αποκλείει. Αυτό συνέβη και στην περίπτωση της Αχαΐας, η οποία όμως διατήρησε σε ένα μεγάλο βαθμό τον τοπικό χαρακτήρα της χωρίς να αποδέχεται πάντα τις γραφειοκρατικές διαδικασίες του κυβερνητικού μηχανισμού.

Ο Ι. Καποδίστριας από την πρώτη στιγμή, επίσης, έδειξε ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την πόλη της Πάτρας, στόχος και όραμά του ήταν να δημιουργήσει μια πόλη με ευρωπαϊκές προδιαγραφές. Μάλιστα, το έτος 1829 όταν προτάθηκε στον Ι. Καποδίστρια να μετονομαστεί η πόλη της Πάτρας σε Ιωαννούπολη, εκείνος με την ταπεινοφροσύνη και τη σεμνότητα που τον χαρακτήριζε, αρνήθηκε την πρόταση αυτή και επέμεινε ότι η πόλη θα έπρεπε να διατηρήσει και να διαφυλάξει το παλιό της όνομα⁶⁶.

Ο Κυβερνήτης έμεινε πιστός στις αρχικές εξαγγελίες του στην Δ' Εθνοσυνέλευση, σύμφωνα με τις οποίες αναφέρονται τα εξής⁶⁷: «*Ελπίζομεν ὅτι, διά τῆς θείας ἀντιλήψεως καί διά τῆς συνδρομῆς τῶν γενεῶν φίλων τῆς Ἑλλάδος, θέλομεν δυνηθῆναι να προμνηστεύσωμεν εἰς ἐκάστην ἐπαρχίαν καί χωρίον τήν ὠφέλειαν τῶν στοιχειωδῶν σχολείων. Ὅταν ἡ βᾶσις αὐτῆ τεθῆ ἐπάνω εἰς σταθερά θεμέλια, τότε χρέος τῆς Κυβερνήσεως θέλει εἶσθαι τό να συστήσῃ χωρίς ἀναβολήν κεντρικά σχολεία εἰς*

⁶⁵Σόνια Γελαδάκη, *Προσπάθειες δόμησης συγκεντρωτικού εκπαιδευτικού συστήματος κατά την καποδιστριακή περίοδο*, Συγκλίσεις και αποκλίσεις στο τμήμα Αχαΐας, Ζ' Διεθνές Συνέδριο Εταιρείας Πελοποννησιακών Σπουδών, Πάτρα, Σεπτέμβριος 2005, σ. 1

⁶⁶Τζανάκος, *ό.π.*, σ. 130

⁶⁷Ιωάννης Καποδίστριας, *Προς την Δ' Εθνικήν των Ελλήνων συνέλευσιν*. Ο κυβερνήτης της Ελλάδος, Ακαδημία Αθηνών, Αθήνα 1829, σ. 8

διαφόρους ἐπαρχίας τῆς ἐπικρατείας, ὅπου οἱ κατά τὴν Ἀλληλοδιδασκτικὴν τελειοποιηθέντες μαθηταὶ θέλουν κατασταθῆ ἐπιδεκτικοὶ διδασκαλίας ἀνωτέρας εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς τέχνας».

Αναφορικά με την περιοχή της Αχαΐας, σε αυτή λειτούργησαν και αλληλοδιδασκτικά και ελληνικά κρατικά και κοινοτικά σχολεία στις τρεις επαρχίες, δηλαδή των Πατρών, των Καλαβρύτων και της Βοστίτσας. Στην πόλη της Πάτρας το 1830 ξεκίνησαν τη λειτουργία τους δύο κρατικά σχολεία, ένα της πρωτοβάθμιας και ένα της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης και μέχρι το τέλος της περιόδου διακυβέρνησης του Ι. Καποδίστρια τα σχολεία έφτασαν συνολικά τα δεκατρία⁶⁸, εκ των οποίων τα δέκα ήταν αλληλοδιδασκτικά στα οποία καλύπτονταν κάποια έξοδα από το κράτος και τα τρία ήταν ελληνικά για τα οποία η συμβολή του κρατικού μηχανισμού ήταν πολύ μικρή ή και ανύπαρκτη.

Από τον Ιανουάριο του 1828⁶⁹ μέχρι και τον Μάιο του 1830 στην Πάτρα λειτουργούσαν μόνο τέσσερα δημοτικά σχολεία, τα οποία είχαν ιδιωτικό χαρακτήρα και όπως είναι φυσικό σε αυτά δεν μπορούσαν να φοιτούν παιδιά που προέρχονταν από κατώτερες κοινωνικές τάξεις. Μετά, λοιπόν, από παρότρυνση του Κυβερνήτη Ι. Καποδίστρια το 1829 στον Σνάιντερ με επιστολή του, στην οποία παρακαλούσε τον στρατηγό να συνδράμει για τη σύσταση αλληλοδιδασκτικού σχολείου, τελικά αυτό έγινε πραγματικότητα. Η επιστολή ανέφερε τα εξής⁷⁰: «Σὰς ἔγραμα καὶ διὰ τῆς προτέρας ἐπιστολῆς μου ὅτι πάντοτε εἰς τὴν σύμπραξιν τῆς ὑμετέρας ἐξοχότητος θέλω ἐπιστηρίζεσθαι πρὸς διάνυσιν τῶν καλῶν καὶ ὠφελίμων τῇ Ἑλλάδι. Θαρρούντως λοιπὸν σὰς παρακαλῶ σήμερον, κύριε στρατηγέ, να μᾶς συνδράμετε εἰς σύστασιν ἑνὸς ἀλληλοδιδασκτικοῦ σχολείου ἐν Πάτραις. Οἱ μὲν κάτοικοι τῆς πόλεως ἤνοιζαν συνεισφορὰν αὐτοπροαίρετον ὑπὲρ τούτου, ἡ δε κυβέρνησις θέλει συμμαχήσῃ προθύμως κατὰ τὸ μέτρον τῶν μικρῶν αὐτῆς πόρων. Μένει να εὕρωμεν τὸ κατάλληλον μέρος διὰ τὸ σχολεῖον, ὅπερ καὶ να εἶναι ἐν παλαιὸν Τζαμίον. Τοῦτο μὲν κάμνετε μεγάλην χάριν να προστάξετε να δοθῆ εἰς χεῖρας τοῦ προσωρινοῦ διοικητοῦ Πατρῶν».

⁶⁸Γελαδάκη, *ό.π.*, σ. 2

⁶⁹Τζανάκος, *ό.π.*, σ. 200

⁷⁰*Επιστολαὶ Ι. Α. Καποδίστρια, Κυβερνήτου της Ελλάδος*, τμ. 3, Στεφανίτσης Π. Δ. (επιμ.), Αθήνησι: Ἐκ τῆς Τυπογραφίας Γ. Χαρτοφύλακος, 1843, σ. 105-106

Τον Μάιο του 1830 ξεκίνησε να λειτουργεί το πρώτο αλληλοδιδασκτικό σχολείο αρρένων στην Πάτρα⁷¹, το λεγόμενο «Πούμπλικο», το οποίο λειτούργησε στην περιοχή της πλατείας Αγίου Γεωργίου, μεταξύ του Ρωμαϊκού Ωδείου και της μικρής πλατείας, στην οποία ήταν υψωμένη η ελληνική σημαία. Για την ανέγερση του αλληλοδιδασκτικού σχολείου στην Πάτρα ο Α. Αξιώτης, ο οποίος την ανέλαβε, ενημέρωσε την κυβέρνηση ως εξής⁷²: «*Η οικόδομή τῆς ἀλληλοδιδασκτικῆς σχολῆς τῆς πόλεως ταύτης ἰκανή να ἐμπεριέχει περίπου πεντακοσίων μαθητῶν ἐπερατώθη τέλος πάντων, ἀγκαλά διά να γίνει τελεία, χρήζει εἰσέτι τῆς χειρός τέκτονος (δύναται μόνον τοῦτο ὡς εἶναι να χρησιμεύσῃ διά τό ὅποιον διωρίσθη ἔργον ἐκπαιδεύσεως, χωρίς πρός τό παρόν να προστεθῶσιν ἄλλα ἔξοδα εἰς τά οὐκ ὀλίγα δαπανηθέντα τῶν ὁποίων καταστρώνεται παρά τῶν ἐπιστατῶν ὁ τακτικός λογαριασμός διά να τό ἀποστείλω ὅσον τάχος πρός τήν Υ.Ε. μετά τῶν ἀναγκαίων αποδεικτικῶν. Ο ἴδιος ἐπιστατήσας καί εἰς τήν οἰκοδομήν διδάσκαλος τῆς ἀλληλοδιδασκτικῆς, κύριος Μενέλαος Δαπόντε Ἄνδριος, μαθητής τοῦ μακαρίτου Κλεοβούλου, ἀν ἡ Υ.Ε. οὕτως ἐγκρίνη, θέλει ἀρχίσει τήν τῶν μαθημάτων παράδοσιν».*

Υπεύθυνοι για τις εκπαιδευτικές δραστηριότητες στην περιοχή της Αχαΐας ήταν τρεις Επίτροποι⁷³ διορισμένοι από την κυβέρνηση του Ι. Καποδίστρια. Αυτοί ήταν ο Γ. Μαυρομμάτης, που διορίστηκε το 1828, ο Α. Αξιώτης, ο οποίος ήταν διορισμένος από το 1828 έως το 1830 και τέλος ο Ι. Μελάς που διορίστηκε το 1831. Η συνεργασία αυτών με τους Διοικητές Μ. Κλάδο και Κ. Πελοπίδα ήταν άμεση, όπως και με τον τοποτηρητή Βοστίτσας Δ. Νικολόπουλο. Οι Επίτροποι και οι Διοικητές είχαν, επίσης, συνεργασία με τον Επιθεωρητή της Εκπαίδευσης Ι. Κοκκώνη, ο οποίος έκανε περιοδείες στα εκπαιδευτικά ιδρύματα της Πάτρας και των Καλαβρύτων την περίοδο του Δεκεμβρίου του 1830.

Μια σημαντική προσωπικότητα για την Πάτρα ήταν ο πρώτος δημοδιδάσκαλος Μενέλαος Δαπόντες⁷⁴, ο οποίος πριν βρεθεί στην Πάτρα δίδασκε την αλληλοδιδασκτική σε σχολείο της Άνδρου. Στις 10 Μαΐου 1830 διορίστηκε από τον Κυβερνήτη Ι. Καποδίστρια ως ο πρώτος δάσκαλος δημόσιας εκπαίδευσης και δύο μέρες αργότερα άρχισε να διδάσκει στο αλληλοδιδασκτικό σχολείο αρρένων της Πάτρας. Άλλοι δημόσιοι

⁷¹Τζανάκος, *ό.π.*, σ. 200

⁷²Γενικά Αρχεία του Κράτους, 1830, *Καποδιστριακό Αρχείο Παιδείας*, Φ. Μαΐου με ημερομηνία 4/2/1830, σ. 218

⁷³Γελαδάκη, *ό.π.*, σ. 3

⁷⁴Τζανάκος, *ό.π.*, σ. 206

δάσκαλοι που είχαν θητεία στο σχολείο αυτό ήταν, εκτός από τον Μενέλαο Δαπόντε (1830-1832), ο Σπυρίδων Μάστορας (1832-1834), ο Ιωάννης Χωματιανός (1834-1837), ο Κωσταντίνος Μπογιατζόγλου (1837), ο Δημήτριος Αποστολίδης (1839) και οι υποδιδάσκαλοι Δημήτρης Πορφυρόπουλος (1839), Χριστόδουλος Δημητριάδης (1839) και Ιωάννης Στάμου (1839-1844)⁷⁵.

⁷⁵ Τζανάκος, *ό.π.*, σ. 207

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4: Ο ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Το τέλος του επαναστατικού αγώνα και η έλευση του Κυβερνήτη Ιωάννη Καποδίστρια οδήγησαν στη δημιουργία έντυπου υλικού εξαιτίας των νέων συνθηκών παιδείας και της ανάπτυξης της τυπογραφίας⁷⁶. Η τεχνογνωσία της τυπογραφίας και όσων τυπογράφων επέζησαν, αποτέλεσε τον πυρήνα για την ίδρυση νέων τυπογραφείων όπως στο Ναύπλιο, στην Αίγινα, την Ερμούπολη και την Αθήνα.

Τον Ιανουάριο του 1828 η *Εθνική Τυπογραφία* εγκαθίστανται στην Αίγινα και ο Ι. Καποδίστριας καλεί τον Γεώργιο Αποστολίδη από το Παρίσι για να τη διευθύνει. Οι κακές σχέσεις, όμως, που αναπτύχθηκαν μεταξύ του Γ. Αποστολίδη και του εφόρου της τυπογραφίας Ανδρέα Μουστοξύδη στοίχισαν στην Τυπογραφία⁷⁷. Έτσι, η έδρα του τυπογραφείου μεταφέρεται στο Ναύπλιο τον Σεπτέμβριο του 1830 συμπαρασύροντας μαζί της και τη *Γενική Εφημερίδα της Ελλάδος*, αλλά όχι όλο το τυπογραφείο καθώς ένα μέρος αυτού θα παραμείνει στην Αίγινα μέχρι το 1832 υπό τη διεύθυνση του Γ. Αποστολίδη. «*Η εν Αίγινη Έθνική Τυπογραφία διευθυνομένη υπό Γ. Αποστολίδου Κοσμητοῦ*» τύπωσε τη «*Γενική Εφημερίδα της Ελλάδος*» (1828-1830) και την εφημερίδα «*Αιγιναία*», η οποία ήταν «*Εφημερίς φιλολογική, ἐπιστημονική καί τεχνολογική ἐκδιδομένη ἅπαξ τοῦ μηνός υπό Γ. Αποστολίδου Κοσμητοῦ*» το 1831, με κύριους αρθρογράφους τον Α. Μουστοξύδη και τον Ι. Κοκκώνη. Η θεματολογία της εφημερίδας αυτής επικεντρώνεται στα ζητήματα εκπαίδευσης κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησης του Ι. Καποδίστρια και είναι φιλοκυβερνητική, όπως και η *Γενική Εφημερίδα της Ελλάδος* που τάσσεται φανερά υπέρ του Κυβερνήτη. Η παρουσία του Κυβερνήτη Ι. Καποδίστρια στην Αίγινα τα έτη 1828-1830, καθώς και η κατάσταση της *Εθνικής Τυπογραφίας* εκεί, οδήγησαν σε μια έντονη εκδοτική δραστηριότητα που στηριζόταν στο δημόσιο και στο ιδιωτικό τμήμα της *Εθνικής Τυπογραφίας*. Γνωστός

⁷⁶ Τριαντάφυλλος Σκλαβενίτης, *Η τυπογραφία στο νέο ελληνικό κράτος 1828-1884*, Βουλή των Ελλήνων, 2000, σ. 199

⁷⁷ Στο ίδιο

τυπογράφος της Αίγινας ήταν, επίσης, ο Παντελής Κ. Παντελής, εκδότης της εφημερίδας «*Ανεξάρτητος*» το 1828⁷⁸.

Άλλο σημαντικό περιοδικό που τυπώθηκε στο τυπογραφείο Αντωνιάδη στο Ναύπλιο, από τον ίδιο τον Εμμανουήλ Αντωνιάδη με χύτευση στοιχείων και επιτόπου κατασκευή, είναι το περιοδικό «*Η Ηώς*» (1830-1831), το οποίο είχε κατηγορηθεί ότι είχε οργανωθεί από την αντικαποδιστριακή αντιπολίτευση⁷⁹. Μια άλλη εφημερίδα, τέλος, που κάνει την εμφάνισή της κανονικά από τις 11 Μαρτίου 1831 και είναι φανερά αντικαποδιστριακή, είναι η εφημερίδα «*Ο Απόλλων*» που εμφανίστηκε σαν όργανο της κακοβουλίας και της ιδιοτέλειας με μοναδικό σκοπό «*να ενισχύση τήν έπαναστατικήν πλάνην εν μέσω των Έλλήνων*» και την οποία υπέγραφε ο Αναστάσιος Πολυζωίδης⁸⁰.

4.1. Φιλοκυβερνητικός τύπος

Στον φιλοκυβερνητικό τύπο υπάγονται η «*Γενική Εφημερίς της Ελλάδος*», η οποία ήταν όργανο της κυβέρνησης και όπως είναι φυσικό εξυπηρετούσε τους κυβερνητικούς σκοπούς. Με κάθε ευκαιρία εκθείαζε το έργο του Ι. Καποδίστρια στην εκπαίδευση και προέβαλε πολλά θέματα, τα οποία αφορούσαν τα εκπαιδευτικά ιδρύματα που είχε ιδρύσει ο Κυβερνήτης. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η αναφορά της εφημερίδας αυτής στο πρόσωπο του Ι. Καποδίστρια με τα επίθετα σεβαστός, σεβάσμιος, ύψιστος, φιλοστοργότατος κ.ά. Για παράδειγμα στη *Γενική Εφημερίδα της Ελλάδος* του 1830⁸¹ έχουμε την εξής δήλωση: «*Εγγώριοι Ειδήσεις, Έξ Αιγίνης, 11 Απριλίου Ό Σεβαστός Κυβερνήτης εις άμοιβήν των όποιων καταβάλλει κόπων ό Κύριος Ι. Κοκκώνης ύπέρ τής βελτιώσεως τής Άλληλοδιδασκτικής μεθόδου, διέταξε τόν Πρόεδρον του Όρφανοτροφείου να πληρώση πρός αυτόν τήν τιμή τεσσαράκοντα σωμάτων από τό πονηθέν πάρ αυτού βιβλίον έπιγραφόμενον περί Πολιτειών κτλ. και να τά αποθέση εις τήν βιβλιοθήκην του Όρφανοτροφείου*». Υπάρχει πληθώρα τέτοιων παραδειγμάτων σε όλα

⁷⁸Στο ίδιο, σ. 205

⁷⁹Ιωάννης Κόκκωνας, *Η Ηώς (1830-1831) και ο Εθνικός (1832)*. Τεκμήριον 9-Επιστημονική Επετηρίδα του Τμήματος Αρχαιονομίας και Βιβλιοθηκονομίας, Ιόνιο Πανεπιστήμιο, Αργολική Αρχαική Βιβλιοθήκη Ιστορίας & Πολιτισμού, Κέρκυρα 2010, σ. 12

⁸⁰Χρήστος Λούκος, *Η δίωξη της Εφημερίδας «Ο Απόλλων»*, 2016, σ. 215

⁸¹Γενική Εφημερίς της Ελλάδος, 1830, ό.π., σ. 114

τα έντυπα της Γενικής Εφημερίδος της Ελλάδος που εξυμνούν το όνομα του Ι. Καποδίστρια.

Επιπροσθέτως, άλλη μια εφημερίδα η «Αιγιναία» από τα πρώτα κιόλας φύλλα της εκφράζει τη φιλική διακείμενη στάση της απέναντι στην κυβέρνηση του Ι. Καποδίστρια και παρουσιάζει την κατάσταση της εκπαίδευσης σχεδόν εξιδανικευμένη. Πιο συγκεκριμένα, στο πρώτο φύλλο υπ' αριθμόν Α (15 Μαρτίου 1831) διαβάζουμε τα εξής⁸²: «*Άγαθῆ τύχη, αρχίζοντες τὴν ἔκδοσιν τοῦ παρόντος περιοδικοῦ πονήματος ἔχομεν να δημοσιεύσωμεν ἱκανά καὶ εὐχάριστα περὶ τῆς κοινῆς ἡμῶν ἐκπαιδεύσεως. Ἡ γενομένη εἰς τὴν Κυβέρνησιν ἀναφορά παρὰ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δ. Π. Γραμματέως μας δεικνύει τὸν ἀριθμὸν τῶν διδακτικῶν μας καταστημάτων ὁμοῦ με τοὺς εἰς αὐτάς μαθητεομένους, καὶ τὴν προοδικὴν αὐτῶν αὐξήσιν. Συνεισφοραὶ τῶν πολιτῶν εἰς σύστασιν σχολείων γίνονται μετὰ μεγάλης φιλοτιμίας, καὶ μετὰ μεγάλης προθυμίας χορηγοῦνται βοηθήματα παρὰ τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν. Νομίζομεν ὅτι εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ἄλλο εὐχαριστότερον δὲν δυνάμεθα ν' ἀναγγείλωμεν παρὰ τὰς προόδους τῶν σχολείων, ὅθεν καὶ πάντοτε θέλομεν εὐχαρίστως ἀναγγέλλει τὰ τοιαῦτα, ἀφοῦ μάλιστα καὶ τοῦ παρόντος ἢ ἔκδοσις εἰς ἄλλο κυριώτερον δὲν ἀποβλέπει, εἰμὴ εἰς τὴν εὐκολωτέραν καὶ ταχύτεραν τῶν φώτων διάδοσιν εἰς τὴν πατρίδα μας». Σε ἄλλο φύλλο⁸³, επίσης, διαβάζουμε τα εξής: «*Κατὰ τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἐπιμέλειαν τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὴν κοινὴν τῆς νεολαίας ἐκπαιδευσιν, ἂν οἱ συμπολίται μας ὅλοι φρονῶσιν κατὰ τὸ τῆς ἐντολῆς καὶ πράσσωσι συνεισφέροντες ἕκαστος τὴν κατὰ δύναμιν ὀλίγην, ἀλλὰ τακτικὴν καὶ συνεχῆ συνεισφορὰν, εἴμεθα ὑπερβέβαιοι ὅτι, ἐντὸς ὀλίγου καιροῦ, θέλομεν ἴδει ὅλα τὰ πρὸς τὴν κοινὴν ἐκπαιδευσιν μέσα Ν' αὐξηθῶσι διὰ τῆς διπλῆς βοηθείας καὶ συνδρομῆς τῶν πολιτῶν ἐνταυτῶ καὶ τῆς Κυβερνήσεως, καὶ τὰ διδακτικά ἡμῶν καταστήματα Ἑλληνικά καὶ Ἀλληλοδιδασκτικά να πολλαπλασιάσθωσι πανταχοῦ, ὥστε ὀχὶ μόνον τὰ τῶν εἰς πόλεις κατοικούντων παιδιά να ἔχωσι πόθεν να διδάσκωνται τὰ ἀναγκαῖα εἰς τὴν κατάστασιν τῶν τὴν κοινωνικὴν μαθήματα, ἀλλὰ καὶ τῶν χωρικῶν μας να μὴν μένωσι καὶ αὐτὰ ἄμοιρα τῶν μαθημάτων κὰν τῆς ἀναγνώσεως καὶ γραφῆς, τὰ ὅποια εἶναι τὰ πρῶτα βοηθήματα εἰς ἀνθρωπισμὸν, εἰς τὴν ἀνάπτυσιν τοῦ νόου, δηλ. καὶ εἰς τὴν τῶν ἡθῶν ἐξημέρωσιν». Ακόμα, η εν λόγω εφημερίδα στήριξε τον Κυβερνήτη Ι. Καποδίστρια υποστηρίζοντας συχνά ότι οι αγώνες και οι στερήσεις των Ελλήνων ήταν αναγκαίες για την οικοδόμηση της εκπαίδευσης. Τέτοιο παράδειγμα**

⁸²Εφημερίδα *Αιγιναία*, Αίγινα, υπό Γ. Αποστολίδου Κοσμητού, 1/15 Μαρτίου 1831, σ. 1

⁸³Στο ίδιο, σ. 4

διαβάζουμε στο εξής σημείο της εφημερίδας⁸⁴: «*Ταῦτα καί οἱ Κυβερνῶντες καί οἱ κυβερνώμενοι καλῶς ἐννοοῦντες, συναγωνίζονται πρόθυμοι καί ἐκ τοῦ στερήματος καταβάλλοντες πρὸς τῆς παιδείας τὴν ἀπόκτησιν*».

Ἡ εφημερίδα, ἐπίσης, «*Ἀνεξάρτητος*» τῆς Ὑδρας ἀπὸ τὶς πρώτες κιόλας σελίδες τῆς ξεκαθαρίζει ὅτι προτίθεται νὰ διατηρήσει τὸν ἀνεξάρτητο χαρακτήρα τῆς καὶ προτρέπει τὸν ἐλληνικὸ λαὸ νὰ διατηρήσει τὰ φιλελεύθερα φρονήματά του, ὅποιες κι ἀν εἶναι οἱ συνθήκες. Ἀξιοσημεῖωτο εἶναι νὰ ἀναφέρουμε ὅτι ἡ εφημερίδα αὐτὴ ἐκτὸς ἀπὸ κάποιες ἀποφάσεις που ἐξέδιδε, ἔχοντας ὡς πηγὴ τὴ *Γενικὴ Εφημερίδα τῆς Ἑλλάδος*, πολλές φορές ἐπέμενε πολὺ στο ζήτημα τῶν ἐλευθέρων φρονημάτων που ἔπρεπε νὰ διατηροῦν οἱ Ἕλληνες. Χαρακτηριστικὰ στὴν εφημερίδα αὐτὴ διαβάζουμε⁸⁵: «...ἀναφέρω τὰς πράξεις ταύτας μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἀποδείξω πόσον ὁ ἐλεύθερος λαὸς ὁ αἰσθανόμενος τὴν ἀξίαν τῆς ἐλευθερίας τοῦ, φοβεῖται μήπως καὶ κάνεις τὴν βλάβη. Δέν ἐπαινω ὅμως τὴν δημοκρατικὴν ταύτην ἀσθηρότητα, διότι ὑπὸ ὁποῖαν δῆποτε κυβέρνησιν ποτέ δέν πρέπει νὰ περιορίζεται τὸ συλλογίζεσθαι, καὶ τὸ χειρότερο, νὰ ὑπαγορεύονται αἰχειδονομίαι...» καὶ ἀλλοῦ⁸⁶ «...Δέν εἶν ἄρα ἀξιοδάκρυτον, ὥστε οἱ Ἕλληνες, λαὸς τόσο οὐσιωδῶς γεννημένος διὰ νὰ ζῆ ἐλεύθερος μᾶλλον παρά ταῦτα ἄλλον τῶν ἐπὶ γῆς οἱ Ἕλληνες, λέγω, νὰ τυφλωθοῦν τόσο, ὥστε νὰ συντρέχουν τοὺς φιλοδόξους σκοποὺς ἀτόμων τινῶν, ζητούντων νὰ τοὺς ὑποβάλουν ὑπὸ τὴν αὐτογνώμονα τυραννίαν, διὰ νὰ τοὺς ἐμποδίσουν ἀπὸ τοῦ νὰ μάθωσι τέλος πάντων που ὑφίσταται ἀληθῆς ἐλευθερία...». Ἡ στάση τῆς ὁμως ἀπέναντι στὴν κυβέρνησις τοῦ Ι. Καποδίστρια ἦταν θετικὴ σε γενικὲς γραμμές, ὅπως μας φανερώνεται στα ἐξῆς γραφόμενα⁸⁷: «*Ἡ ἐνεστῶσα κυβέρνησις δέν ἤρρε τι δημιουργημένον ἀλλὰ τὰ πάντα πρέπει ἀφ' αὐτῆς νὰ δημιουργήσῃ. Τὸ ἐθνικὸν ἐδαφικὸν πλοῦτος, αἱ πρόσοδοι τῆς Ἐπικρατείας, ἡ ἐκπαίδευσις τῆς νεολέας, ἡ μερικὴ καὶ ἡ κοινὴ ἀσφάλεια ὅλα παραμελούμενα εὐρίσκοντο εἰς τὴν μεγαλητέραν ἀνωμαλίαν, ὅλα δε βλέπομεν τώρα νὰ προβαίνωσιν με μεγάλα βήματα πρὸς τὴν εὐταξίαν διὰ φρονίμων μέτρων καὶ διαταγῶν, καὶ διὰ τῆς ἐπιμονῆς τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὴν ἐκτέλεσίν τῶν*».

Ἐπομένως, οἱ εφημερίδες αὐτές, που εἶχαν τὴν ἐγκρίσις τῆς κυβέρνησις, παρουσιάζουν τὴν πιο ἐξιδανικευμένη ὄψη τῶν μεταρρυθμιστικῶν κινήσεων τοῦ Κυβερνήτη καὶ

⁸⁴Στο ἴδιο, σ. 52

⁸⁵Εφημερίδα *Ἀνεξάρτητος*, Ὑδρα, ἀρ. 27, 16/2/1828, σ. 2

⁸⁶Στο ἴδιο

⁸⁷Στο ἴδιο, σ. 142

προσπαθούν να διατηρήσουν ένα θετικό κλίμα εστιάζοντας στην ανάπτυξη και την ευημερία.

4.2. Μη φιλοκυβερνητικός τύπος

Στον μη φιλοκυβερνητικό τύπο εντάσσονται ένα περιοδικό και μια εφημερίδα που κυκλοφορούσαν εκείνη την περίοδο, το περιοδικό «*Η Ηώς*» του Εμμανουήλ Αντωνιάδη και η αντικαποδιστριακή εφημερίδα «*Ο Απόλλων*» του Αναστάσιου Πολυζωΐδη.

Το περιοδικό «*Η Ηώς*», αρχικά, ξεκίνησε ως ένα «*Σύγγραμμα περιοδικὸν ἀσχολούμενον περὶ τὴν φιλολογίαν, φιλοσοφίαν, περὶ τὰς ἐπιστήμας, τέχνας, γεωργίαν, ἐμπόριον καὶ τ.λ.π.*»⁸⁸. Το πρώτο τεύχος έχει προαναγγελθεί από την 1 Φεβρουαρίου 1830 και ο συντάκτης Ε. Αντωνιάδης σκόπευε να συμπεριλάβει σε αυτό κείμενα και διατριβές σχετικά με τη διδασκαλία λογίων και κυρίως των δασκάλων του *Κεντρικού Σχολείου* της Αίγινας, το οποίο είχε ιδρυθεί. Αυτό όμως δεν κατέστη δυνατό, καθώς οι λόγιοι και οι δάσκαλοι δεν ανταποκρίθηκαν σε έναν επαρκή βαθμό. Έτσι, ο χαρακτήρας του περιοδικού άλλαξε γρήγορα και άφησε τον φιλολογικό χαρακτήρα του και το *Κεντρικό Σχολείο*, το οποίο είχε μία κεντρική θέση στην προαναγγελία της έκδοσης, ξεχάστηκε εντελώς όπως και ο εκπαιδευτικός χαρακτήρας του⁸⁹. Η στάση πάντως του περιοδικού μέχρι και την έκδοση του τρίτου τεύχους ήταν φιλικά διακείμενη στις μεταρρυθμίσεις της κυβέρνησης και είναι πολλές οι περιπτώσεις που το περιοδικό απευθύνεται στον Ι. Καποδίστρια με επαινετικά λόγια⁹⁰. Όμως, η κατά την άποψη του Αντωνιάδη αδιαφορία της κυβέρνησης για υποστήριξη του περιοδικού και η γενικότερη αδυναμία στήριξής του, καθώς βρέθηκε υπερχρεωμένος απέναντι στον Κουντουριώτη για την έκδοσή του, τον οδήγησε στο να μετατρέψει τον χαρακτήρα του περιοδικού σε καθαρά πολιτικό σε μια εποχή όμως που αρχίζει να εντείνεται η αντιπολιτευτική κίνηση απέναντι στην καποδιστριακή κυβέρνηση⁹¹. Τα προβλήματα που προέκυψαν, εξαιτίας των αυστηρών πολιτικών που υιοθέτησε ο Ι. Καποδίστριας απέναντι στην

⁸⁸Κόκκωνας, 2010, *ό. π.*, σ. 14

⁸⁹Στο ίδιο, σ. 18

⁹⁰Στο ίδιο

⁹¹Στο ίδιο, σ. 19

ελευθεροτυπία, οδήγησαν τον Ε. Αντωνιάδη σε μια στάση αμυντική. Ο ίδιος, για τα φρονήματά του περί της ελευθεροτυπίας, στράφηκε κατά του Κυβερνήτη Ι. Καποδίστρια, καταδικάστηκε και τελικά δικαιώθηκε. Στα τελευταία τεύχη που εξέδωσε παραλλήλιζε τον Ι. Καποδίστρια με τον Ναπολέοντα και προειδοποιούσε την κυβέρνηση ότι ο περιορισμός της ελευθεροτυπίας, που είχε επιβληθεί, θα μπορούσε να φανεί πολύ επιζήμιος για το μέλλον της και για τον ίδιο τον Κυβερνήτη⁹². Τελικά, η πώληση του περιοδικού αυτού άρχισε να φθίνει και ελλείψει συνδρομητών ήταν πλέον αδύνατο να κυκλοφορήσει άλλο τεύχος, παρά τις επίμονες προσπάθειες του Ε. Αντωνιάδη να κρατήσει το περιοδικό στη ζωή. Η παρέμβαση, τέλος, της αστυνομίας και η απαγόρευση, παρά τη δικαίωση του Ε. Αντωνιάδη από το δικαστήριο Πελοποννήσου να κυκλοφορήσει το περιοδικό του, θα μπορούσε να χαρακτηριστούν αυταρχικά στοιχεία από την πλευρά της κυβέρνησης⁹³.

Στη συνέχεια θα ασχοληθούμε με την εφημερίδα «*Ο Απόλλων*», η οποία αρχικά θα εκδιδόταν στο Ναύπλιο αλλά μετά από παρέμβαση κυβερνητικών στελεχών και του διοικητή Ναυπλίας καθώς και την παρέμβαση αστυνομικών και στρατιωτών στο τυπογραφείο του Ε. Αντωνιάδη, όπου θα τυπωνόταν η εφημερίδα, τα φύλλα που είχαν ήδη μισοτυπωθεί και ήταν 608 στον αριθμό δεν κυκλοφόρησαν ποτέ⁹⁴. Μετά λοιπόν την κατάσχεση της εφημερίδας «*Ο Απόλλων*» στο Ναύπλιο ο Ι. Καποδίστριας επιχειρεί, δημοσιεύοντας στη *Γενική Εφημερίδα της Ελλάδος* φύλλα σχετικά με τις νίκες των ρωσικών στρατευμάτων κατά των Πολωνών, να διατηρήσει τον έλεγχο της πληροφόρησης και να αποτρέψει την κυκλοφορία ειδήσεων που είχαν να κάνουν με την εξέγερση ευρωπαϊκών λαών κατά των αυταρχικών καθεστώτων της Ευρώπης⁹⁵.

Μέσα, λοιπόν, σε ένα πολύ αρνητικό κλίμα, με τη συνέχιση αυταρχικών συμπεριφορών από την πλευρά της κυβέρνησης, η εφημερίδα «*Ο Απόλλων*» μετατρέπεται σε ένα σύμβολο επαναστατικό και μεταφέρεται η βάση της στην Ύδρα η οποία παρείχε περισσότερες εγγυήσεις, αλλά και τη βοήθεια των Κουντουριωτών που ήταν μια από τις πιο ισχυρές οικογένειες στο νησί⁹⁶. Έτσι, στις 11 Μαρτίου 1931 φύλλα της εφημερίδας «*Ο Απόλλων*» ξεκινούν να διακινούνται κανονικά. Οι σφοδρές επιθέσεις προς το

⁹²Στο ίδιο, σ. 22

⁹³Στο ίδιο, σ. 26

⁹⁴Λούκος, 2016, *ό.π.*, σ. 203

⁹⁵Χρήστος Λούκος, *Η αντιπολίτευση κατά του Κυβερνήτη Ιωάννη Καποδίστρια 1828-1831*, Ιστορική Βιβλιοθήκη Θεμέλιο, Αθήνα 1988, σ. 277

⁹⁶Στο ίδιο, σ. 210

πρόσωπο του Ι. Καποδίστρια και της κυβέρνησης είναι συχνές και τολμηρές. Μάλιστα, η εφημερίδα για την κατάσταση της εκπαίδευσης αναφέρει τα εξής⁹⁷: «*Τά Σχολεία εύρισκονται εἰς ἀθλιεστάτην κατάστασιν· πλὴν τῆς Ἀλληλοδιδασκτικῆς, καὶ μερικῶν κανόνων τῆς Γραμματικῆς τίποτε ἄλλο δε συγχωρεῖται να διδάσκεται εἰς αὐτά. Εἶναι τρόπος αὐτός τοῦ φωτισμοῦ; εἶναι δυνατόν να γεννηθῶσι καὶ να μορφωθῶσιν ἐντεῦθεν Πολῖται ἱκανοὶ να διευθύνουν τὰ κοινὰ πράγματα με τὸν καιρόν; τό πολύ πολύ εμποροῦν να μορφωθούν Μηχαναὶ εὐπειθεῖς, ἀλλ' ὄχι ποτέ ἄνθρωποι νοήμονες. Ἡ Κορωνίς ὄλων τῶν Σχολείων εἶναι τό λεγόμενον Κεντρικόν εἰς Αἴγινα, τοῦ ὁποῖου ἡ φήμη ἔσυρε πάν αχοθεν τόσους νέους διψῶντας τὰ καλά· πόσον ὅμως ἔμειναν ἀπατημένοι! ἤλπιζαν οἱ δυστυχεῖς ν' ἀκούσωσιν αὐτοῦ μαθήματα ὑψηλότερα, να ἀκούσωσι Ποιητὰς Κλασσικούς Συγγραφείς, Φιλοσοφίαν κτλ. Ἀλλ' ἀντί τούτων υποχρεωθησαν ν' ἀκούσωσι Σοφιστῶν τῆς Ἀλεξανδρινῆς καὶ Βυζαντινῆς ἐποχῆς Ἀύγουδς, Τοῦ Πλάτωνος ἡ παράδοσις ἀπηγορεύθη αὐστηρά· τοῦ Πλάτωνος, εἰς τὸν τόπον ὅπου ἐκφωνήσας τούς θεῖους καὶ ὑψηλοῦς στοχασμούς τοῦ· τοῦ Πλάτωνος, τὸν ὁποῖον ἀγαπούσε καὶ αὐτός ὁ Τύραννος Διονύσιος, τοῦ Πλάτωνος, τὸν ὁποῖον παραδίδουν καὶ τώρα καὶ οὐδέ ἔπαυσαν να παραδίδωσι τριακοσίους ἐβδομήκοντα ἐπτὰ χρόνους εἰς τὴν καθέδραν τῶν Σουλτάνων. Ὡ Μακαρία Σκιά! Θεῖε Πλάτων! μὴ μὴ πρὸς Θεόν ἀγανακτήσης δι' αὐτὴν τὴν τολμηρὰν Ἱεροσυλίαν ἢ Ἑλλάς εἶναι καὶ θα μένει αἰωνίως πατρίς σου. Σὺ εἶσαι καὶ θα εἶσαι πάντοτε τό καύχημα τῆς, Τὰ σημερινὰ Τέκνα τῆς, αἱ χρησταὶ ἐλπίδες τῆς, γνωρίζουν τὴν ἀξίαν σου. Ἄν ὄχι δημοσίως πρὸς τό παρόν τὴν ἰδίαν ὅμως δέν παύουν να σε ἀναγιγνώσκουν καὶ να ἀποστηθίζουν τούς μελιρρύτους καὶ θεῖους λόγους σοῦ.», Σε ἄλλο σημείο η εφημερίδα κατηγορεῖ την κυβέρνηση ὅτι «καταδιώκει παρανόμως τὴν τυπογραφικὴ βιομηχανίαν ἀνατρέπουσα οὕτως ἱερά δίκαια δημόσια καὶ ἰδιωτικά»⁹⁸. Η εφημερίδα κατηγοροῦσε, ἀκόμα, τὸν Ι. Καποδίστρια ὅτι παρεμβαίνει στην εκπαιδευτικὴ διαδικασία ἀπαγορεύοντας τὴ διδασκαλία τοῦ Γοργία τοῦ Πλάτωνος, ἐπιβάλλοντας συγκεκριμένους συγγραφείς καὶ ἀπαγορεύοντας τὸ να γράφουν οἱ Ἕλληνες ἐλεύθερα τὴν ἀποψὴ τους⁹⁹. Η κατάσταση βγαίνει ἐκτός ἐλέγχου καὶ στα τελευταία φύλλα τῆς εφημερίδας ἡ ἀντιπαράθεση παίρνει πολὺ μεγάλη διάσταση.*

Οἱ προσπάθειες τοῦ Ι. Καποδίστρια να ἀπαγορεύσει τὴν κυκλοφορία τῆς εφημερίδας «*Ο Απόλλων*», αὐτὴ τὴ φορά με ἔδρα τὴν Ὑδρα, συνεχίζονται ἀλλὰ παρά τις

⁹⁷Εφημερίδα *Ο Απόλλων*, σ. 22

⁹⁸Στο ἴδιο, σ. 34

⁹⁹Στο ἴδιο

παραινέσεις και τις απειλές οι εκδότες δεν ενδίδουν. Έτσι η κυβέρνηση αναγκάζεται να περιοριστεί και να βρίσκεται σε μια διαρκή επαγρύπνηση για να μη φτάσουν τα αντιπολιτευτικά φύλλα στις επαρχίες¹⁰⁰. Ο λόγος που η εφημερίδα «*Ο Απόλλων*» δημιουργούσε μεγάλο πρόβλημα στον Ι. Καποδίστρια ήταν το γεγονός ότι με κάθε ευκαιρία επέρριπτε το βάρος της κακής κυβερνητικής πολιτικής στο ιδεολογικό επίπεδο του καθεστώτος της κυβέρνησης του Ι. Καποδίστρια και συγκεκριμένα στον βαθμό της αυταρχικότητάς του. Ακόμα, άλλη μια εφημερίδα που θα εμφανιζόταν ως ανεξάρτητη και θα είχε ως στόχο να ενημερώσει το εξωτερικό για τις υποθέσεις της εφημερίδας «*Ο Απόλλων*» ήταν ο «*Ειρηνικός*», κάτι που δεν πραγματοποιήθηκε.

Είναι, επίσης, ιδιαίτερα σημαντικό να αναφερθεί ένα περιστατικό που εκτυλίχθηκε στις αρχές του 1831, καθώς πραγματοποιήθηκε μια μαζική αντίδραση από τη μεριά μαθητών του *Κεντρικού Σχολείου* της Αίγινας με αιτήματα που αφορούσαν τη βελτίωση των μαθημάτων και την αντικατάσταση δύο δασκάλων¹⁰¹. Αυτό από την πλευρά της κυβέρνησης του Ι. Καποδίστρια μεταφράστηκε ως στάση υποκίνησης από την αντιπολίτευση και φυσικά ως πράξη αχαριστίας προς το πρόσωπο του Κυβερνήτη που επιμελούνταν τη μόρφωσή τους. Γι' αυτό τον λόγο ο αστυνόμος Αίγινας έλαβε διαταγή να εξακριβώσει τους υποκινητές του «ανοσιουργήματος» και στη συνέχεια καταρτίστηκε μια ειδική επιτροπή από τον Μουστοξύδη, τον Κοκκώνη, τον Γεννάδιο και τον διοικητή Αίγινας Γιαννίτη, οι οποίοι πραγματοποιούσαν ανακρίσεις και εξασφάλιζαν τη μετάνοια των περισσότερων μαθητών, οι οποίοι υπέγραφαν ένα σχετικό έγγραφο προς την κυβέρνηση. Από τα ευρήματα, λοιπόν, προέκυψε ότι επτά μαθητές ήταν υπαίτιοι για τα γεγονότα και εκδιώχθηκαν από την Αίγινα παρά το ότι ο αστυνόμος της Αίγινας επεσήμανε ότι δεν είχε διαπιστώσει κάποια «ξένη σκευωρία» στην επανάσταση αυτή. Τον επόμενο καιρό η ένταση, όμως, κλιμακώθηκε πάλι και μαθητές τοιχοκόλλησαν ανώνυμα αντικυβερνητικά κείμενα και σάτιρες, κάτι που οδήγησε στη λήψη πιο αυστηρών αστυνομικών μέτρων. Η κίνηση, όμως, αυτή δεν έδειχνε τίποτα άλλο παρά αδυναμία της κυβέρνησης να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τους αντιπάλους της και κατ' επέκταση ο Κυβερνήτης Ι. Καποδίστριας έδειχνε πως άρχιζε να οδηγείται σε αδιέξοδα¹⁰². Συνεπώς, η ύπαρξη τέτοιων περιοδικών και

¹⁰⁰ Λούκος, 1988, *ό.π.*, σ. 277

¹⁰¹ Στο ίδιο, σ. 283

¹⁰² Στο ίδιο

εφημερίδων και η αντικυβερνητική στάση που είχαν δείχνει ότι οι κυβερνητικές πρακτικές του Ι. Καποδίστρια δεν ήταν πάντα αρεστές και ορθές.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Συνοψίζοντας, λοιπόν, έχουμε να επισημάνουμε ότι οι μεταρρυθμίσεις του Κυβερνήτη Ιωάννη Καποδίστρια στον χώρο της παιδείας ήταν πολλές και σημαντικές λαμβάνοντας κανείς υπόψη τις ιδιαίτερες συνθήκες, που είχαν διαμορφωθεί στον ελληνικό χώρο μετά το ξέσπασμα της Επανάστασης και την απελευθέρωση της χώρας από τον τουρκικό ζυγό. Αρχικά, πρέπει να σταθούμε ιδιαίτέρως στο γεγονός ότι ο Ι. Καποδίστριας ήδη από τη θητεία του στην *Ιόνιο Πολιτεία* είχε αποκτήσει πολύ σημαντικές γνώσεις πάνω στα εκπαιδευτικά ζητήματα, καθώς είχε επιτελέσει Επιθεωρητής στα Σχολεία της Πολιτείας τα έτη 1802-1807. Οι γνώσεις και η κατεύθυνση που είχε πάρει φάνηκαν πάρα πολύ στο μετέπειτα έργο του ως Κυβερνήτης της Ελλάδας.

Με την έλευσή του, λοιπόν, ως πρωταρχικό στόχο έθεσε την ίδρυση εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, τα οποία θα παρείχαν βασικές γνώσεις σε πρώτη φάση στη νεολαία της Ελλάδας και θα στηρίζονταν κυρίως στην *αλληλοδιδασκτική μέθοδο*, η οποία ήταν ευρέως διαδεδομένη στον ευρωπαϊκό χώρο. Η θέση του *Ορφανοτροφείου* της Αίγινας, το οποίο ξεκίνησε ως ένα μέρος που θα συγκέντρωνε τα ορφανά παιδιά του πολέμου και εξελίχθηκε σε ένα σχολικό συγκρότημα με εξαιρετικούς δασκάλους και μαθητές, είναι εξέχουσα. Επίσης, όλα τα δημόσια σχολεία που ιδρύθηκαν παρείχαν μια πολύ ικανοποιητική εκπαίδευση και παρά τις ελλείψεις και τις αντιξοότητες που παρουσιάζονταν κατά καιρούς επιτέλεσαν σε ένα πολύ ικανοποιητικό βαθμό το έργο για το οποίο προορίζονταν. Είναι πολύ σημαντικό να αναφέρουμε σε αυτό το σημείο, επίσης, ότι χωρίς την ιδιωτική πρωτοβουλία και αρωγή ο Ι. Καποδίστριας δεν θα είχε πετύχει τόσα πολλά, παρά το όραμα και τα μεγαλεπήβολα σχέδια που είχε. Αξιομνημόνευτη, ακόμη, είναι και η βοήθεια που ήρθε από το εξωτερικό είτε με την μορφή χρημάτων ή δωρεών εγχειριδίων. Έτσι, ο χαρακτήρας που απέκτησε η εκπαίδευση ήταν δημόσιος, καθώς παιδιά των κατώτερων τάξεων μπορούσαν να συμμετέχουν σε αυτή αλλά και πρακτικός, καθώς πολλά σχολεία παρείχαν τεχνικές γνώσεις, με τις οποίες οι μαθητές θα μπορούσαν να ασκούν επαγγέλματα πρακτικού χαρακτήρα, όπως παραδείγματος χάριν η *Γεωργική Σχολή*. Επιπροσθέτως δεν θα μπορούσαμε να παραλείψουμε τη συμβολή του Ι. Καποδίστρια και της κυβέρνησής του στη δημιουργία σχολείων θηλέων, τα οποία έστω και σε μικρό βαθμό έδιναν τη δυνατότητα σε κορίτσια να μορφωθούν.

Τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα που συγκέντρωνε η ελληνική εκπαίδευση στα χρόνια του Ι. Καποδίστρια επικεντρώνονται κυρίως στα χριστιανικά ήθη και ιδεώδη, στην αρχαία ελληνική γραμματεία, η οποία αποτελούσε και το βασικό πρόγραμμα σπουδών, αλλά και σε μαθήματα πρακτικής φύσεως όπως η ξυλουργική, η υποδηματοποιία, η ιχθυογραφία, η αρχιτεκτονική κ.ά. Η επιμονή, όμως, και το ενδιαφέρον του Ι. Καποδίστρια για την παιδεία δε φαίνεται μόνο από τα παραπάνω. Ο ίδιος επιδείκνυε μια αυστηρότητα απέναντι στις παραδόσεις των μαθημάτων και απέφευγε να επιτρέπει στα σχολεία της χώρας να διανύουν μεγάλες περιόδους εκπαιδευτικής αδράνειας, επιβάλλοντας ακόμη στις αργίες και στις γιορτές την πραγματοποίηση μαθημάτων.

Επιπροσθέτως, οι αρχικές εξαγγελίες του Ι. Καποδίστρια για τη δημιουργία σχολείων σε κάθε μεριά της Ελλάδας επαληθεύτηκαν και αυτό αποδεικνύεται από το γεγονός ότι και στην Πάτρα ιδρύθηκε αλληλοδιδασκτικό σχολείο αρρένων, το οποίο αποτελούσε πρωτοτυπία για την εποχή, καθώς ήταν το πρώτο σχολείο που είχε δημόσιο χαρακτήρα.

Το έργο, λοιπόν, του Ι. Καποδίστρια στην εκπαίδευση κρίνεται θετικά και αρνητικά, αφού κάποιες εφημερίδες τον υποστήριζαν φανερά και κάποιες άλλες τον κατέκριναν σφόδρα. Πιθανότατα η αυστηρότητα και η «αυταρχικότητά» του απέναντι στην ελευθεροτυπία οδήγησε πολλούς στο να αναπτύξουν μια αντικαποδιστριακή πολιτική και να την εκφράσουν μέσω του Τύπου. Έτσι, στο στόχαστρο των επικρίσεων αυτών βρέθηκε πολλές φορές και η εκπαιδευτική πολιτική που ασκούσε, παρά το γεγονός ότι από άλλους το έργο του αυτό εκθειαζόταν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Επιλογικά, μπορούμε να πούμε ότι σε γενικές γραμμές το έργο του Ιωάννη Καποδίστρια στο κεφάλαιο της παιδείας ήταν επιτυχημένο και αυτό φαίνεται από τον αριθμό των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων που είχε αυξηθεί ραγδαία, αλλά και από το επίπεδο της εκπαίδευσης που βελτιώθηκε σημαντικά. Το έργο αυτό ήταν αναμφισβήτητα κοπιώδες και γι' αυτό πολλές φορές γίνονταν λάθη ή υπήρχαν παραλείψεις. Όμως, αυτό που κρατάει κανείς είναι ότι ο Ι. Καποδίστριας παρόλο που δεν είχε μεγαλώσει στην Ελλάδα, εντούτοις θέλησε να διατηρήσει τους θεσμούς που υπήρχαν στη χώρα και να μη διαταράξει τις ισορροπίες έχοντας ως κύρια επιδίωξη την ανάπτυξή της. Σίγουρα η αυστηρότητα των αποφάσεών του, που ενδεχομένως σκόπευαν στη διατήρηση των ισορροπιών, του στοίχισαν καθώς απέκτησε σημαντικούς και πολλούς αντιπάλους.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Γελαδάκη, Σόνια, *Προσπάθειες δόμησης συγκεντρωτικού εκπαιδευτικού συστήματος κατά την καποδιστριακή περίοδο, Συγκλίσεις και αποκλίσεις στο τμήμα Αχαΐας*, Ζ' Διεθνές Συνέδριο Εταιρείας Πελοποννησιακών Σπουδών, Σεπτέμβριος 2005, Πάτρα

Cowen, Robert, Kazamias Andreas, *International Handbook of Comparative Education*, Springer, Netherlands 2009

Δαφνής, Γρηγόριος, *Ιωάννης Α. Καποδίστριας. Η γένεση του ελληνικού κράτους*, Ίκαρος, Αθήνα 1976

Ευαγγελίδης, Τρύφων, *Ιστορία του Ιωάννου Καποδιστρίου, Κυβερνήτου της Ελλάδος (1828-1831)*, Ζανουδάκης, Αθήνα 1894

Καποδίστριας, Ιωάννης, *Προς την Δ' Εθνικήν των Ελλήνων συνέλευσιν. Ο Κυβερνήτης της Ελλάδος*, Ακαδημία Αθηνών, Αθήνα 1829

Καραφύλλης, Αθανάσιος, *Νεοελληνική εκπαίδευση-Δύο αιώνες μεταρρυθμιστικών προσπαθειών*, Κριτική, Αθήνα 2013

Κόκκωνας, Ιωάννης, *Οι μαθητές του Κεντρικού Σχολείου (1830-1834)*, Γενική Γραμματεία Νέας Γενιάς, Αθήνα 1997

Κόκκωνας, Ιωάννης, *Η Ηώς (1830-1831) και ο Εθνικός (1832)*. Τεκμήριον 9-Επιστημονική Επετηρίδα του Τμήματος Αρχαιονομίας και Βιβλιοθηκονομίας, Ιόνιο Πανεπιστήμιο, Αργολική Αρχαική Βιβλιοθήκη Ιστορίας & Πολιτισμού, Κέρκυρα 2010

Κοντονή, Άννα, *Το Νεοελληνικό Σχολείο και ο Πολιτικός ρόλος των Παιδαγωγικών συστημάτων*, Βασίλης Δημουλίνος (επιμ.), Κριτική, Αθήνα 1997

Κούκκου, Ελένη, «Η Παιδεία από το 1828-1831», στο: *Ιστορία του Ελληνικού Έθνους*, τμ. ΙΒ', Εκδοτική Αθηνών, Αθήνα 1975

Λούκος, Χρήστος, *Η αντιπολίτευση κατά του Κυβερνήτη Ιωάννη Καποδίστρια 1828-1831*, Ιστορική Βιβλιοθήκη Θεμέλιο, Αθήνα 1988

Λούκος, Χρήστος, *Η δίωξη της Εφημερίδας «Ο Απόλλων»*, 2016

Πρασά, Αννίτα, «Κατευθύνσεις και προοπτικές της εκπαιδευτικής πολιτικής του πρώτου Κυβερνήτη Ιωάννη Καποδίστρια (1828-1831)», στο: Γ. Γεωργής (επιμ.), *Ο κυβερνήτης Ιωάννης Καποδίστριας Κριτικές προσεγγίσεις και επιβεβαιώσεις*, Καστανιώτης, Αθήνα 2015

Σκλαβενίτης, Τριαντάφυλλος, *Η τυπογραφία στο νέο ελληνικό κράτος 1828-1884*, Βουλή των Ελλήνων, 2000

Τζανάκος, Νικόλαος, *Ιωάννης Καποδίστριας: Ο ιδρυτής της Νέας Πάτρας*, Το Δόντι, Πάτρα 2010

Rappas, John, *Περί Παιδείας Παρακαταθήκη Ιωάννου Καποδίστρια*, Κείμενα Ι. Καποδίστρια 1806-1831 περί Ιδιογενούς Παιδαγωγίας των Ελλήνων, 2018, Διαθέσιμο από https://www.academia.edu/36536290/The_Kapodistrian_Legacy_on_Education (δημοσιεύτηκε στις 7/5/2018)

Woodhouse, Chris, *Καποδίστριας Ο θεμελιωτής της Ανεξαρτησίας της Ελλάδας*, (μτφρ.) Μ. Αργυροπούλου, Μίνωας, Αθήνα 2020

Δημοσιευμένες πηγές

Αρχεία της Ελληνικής Παλιγγενεσίας 1821-1832, τμ. 21, Αθήνα: Βουλή των Ελλήνων, 2008

Αρχείον Ιωάννου Καποδίστρια, τμ. Α', Κωνσταντίνος Δαφνής (επιμ.), έκδοση: Εταιρεία Κερκυραϊκών Σπουδών, 1976

Επιστολαί Ι. Α. Καποδίστρια, Κυβερνήτου της Ελλάδος, τμ. 3, Αθήνησιν: Έκ τῆς Τυπογραφίας Γ. Χαρτοφύλακος, 1843

Επιστολαί Ι. Α. Καποδίστρια, Κυβερνήτου της Ελλάδος, τμ. 4, Αθήνησιν: Έκ τῆς Τυπογραφίας Γ. Χαρτοφύλακος, 1843

Αρχειακές πηγές

Γενικά Αρχεία του Κράτους, *Καποδιστριακό Αρχείο*, 1830

Γενική Εφημερίς της Ελλάδος, Αθήνα: εκ της Εθνικής Τυπογραφίας, 1829

Γενική Εφημερίς της Ελλάδος, Αθήνα: εκ της Εθνικής Τυπογραφίας, 1830 (ανακτήθηκε από Μουσείο Τύπου Ε.Σ.Η.Ε.Π.Η.Ν.)

Εφημερίδες

Εφημερίδα *Αιγιναία*, Αίγινα, 1831

Εφημερίδα *Ανεξάρτητος*, Ύδρα, 1827-1829

Εφημερίδα *Ο Απόλλων*, Ύδρα, 1831 (ανακτήθηκε από Μουσείο Τύπου Ε.Σ.Η.Ε.Π.Η.Ν.)